

РЕПУБЛИКА СРБИЈЕ
МИНИСТАРСТВО ОДБРАНЕ
УПРАВА ЗА ВОЈНО ЗДРАВСТВО

НАЦРТ

ЗАКОН
О
ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ И
ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ
ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА

Београд, фебруар 2013. године

Део први

УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

I Предмет закона и дефиниције

1. Предмет

Члан 1.

Овим законом уређују се здравствена заштита у Министарству одбране и Војсци Србије, организација војне здравствене службе, права и обавезе пацијената, права из обавезног здравственог осигурања војних осигураника и осигураних лица, начин остваривања здравствене заштите и здравственог осигурања корисника права, организација и финансирање обавезног здравственог осигурања војних осигураника и осигураних лица, надлежност, делокруг и организација Фонда за социјално осигурање војних осигураника (у даљем тексту: Фонд), као и друга питања од значаја за систем здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије и здравственог осигурања корисника права.

2. Дефиниције

Члан 2.

Изрази који се користе у овом закону имају следеће значење:

- 1) **војни осигураници**, у смислу овог закона, јесу лица која имају својство професионалног војног лица и лица која су по том основу остварила право на пензију у складу са прописима којима је уређено пензијско и инвалидско осигурање (у даљем тексту: корисник војне пензије), као и војни службеници и намештеници на служби у Војсци, државни службеници и намештеници на служби у Министарству одбране који се добровољно определе за војно здравствено осигурање;
- 2) **осигурана лица су** чланови породица војних осигураника, уколико осигурање не остварују по другом основу;
- 3) **други осигураници су** лица осигурана за одређене случајеве и то: војници на служењу војног рока, лица у резервном саставу док се налазе на војној дужности у Војсци Србије, ученици, кадети и студенти војних школа и лица на другом стручном оспособљавању за официре и подофицире;
- 4) **корисници права су** војни осигураници, осигурана лица и други осигураници;
- 5) **Фонд је** организација са статусом организације за обавезно социјално осигурање у којем се остварују права из обавезног здравственог осигурања војних осигураника и осигураних лица и обезбеђују средства за здравствено осигурање и материјално обезбеђење корисника права у складу са законом;

б) **војна здравствена служба** је здравствена служба у Министарству одбране и Војсци Србије која обавља здравствену делатност као логистичку подршку Војске Србији у миру и у рату и пружа здравствену заштиту корисницима права и другим лицима, у складу са законом;

7) **цивилне здравствене установе су** здравствене установе које обављају здравствену делатност на територији Републике Србије, у складу са законом;

8) **здравствена заштита** јесте организована и свеобухватна делатност са основним циљем да се оствари највиши могући ниво очувања здравља корисника права обухваћених овим законом и других лица под условима одређеним законом у миру и у рату.

Члан 3.

Здравствена заштита и здравствено осигурање војних осигураника, осигураних лица и других осигураника, остварује се у складу са овим законом.

II. ЗДРАВСТВЕНА ЗАШТИТА

Члан 4.

Здравствена заштита, у смислу овог закона, обухвата спровођење мера за очување и унапређење здравља, спречавање, сузбијање и рано откривање болести, повреда и других поремећаја здравља и благовремено и ефикасно лечење и рехабилитацију.

Члан 5.

Здравствена заштита обезбеђује се и у поступку провере здравствене способности лица која се регрутују за војну службу, пријема у службу у Министарству одбране и Војсци Србије, престанка професионалне војне службе и решавања о стањима у служби професионалних војних лица, пријема и школовања у војним школама, утврђивања повреда на раду и привремене, односно трајне неспособности за рад, спровођење систематских прегледа лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије, праћење и унапређење здравственог стања лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије до нивоа потребног за ефикасно обављање циљева и задатака Војске Србије, извршавања војне обавезе у резервном саставу, обучавања за вршење војних дужности или учешће у мултинационалним операцијама у иностранству из делокруга Министарства одбране и Војске Србије и у другим случајевима, у складу са законом.

Члан 6.

Право на остваривање здравствене заштите, на начин уређен овим законом, имају војни осигураници, осигурана лица и други осигураници.

Члан 7.

Послови здравствене заштите везани за заштиту људи од заразних болести које се могу пренети са животиња на људе (зоонозе), послови везани за безбедност хране и превентивну здравствену заштиту врше се у сарадњи са органима који врше послове ветеринарске заштите у Министарству одбране и Војсци Србије, у складу са законом.

1. Здравствена делатност у Министарству одбране и Војсци Србије

Члан 8.

Здравствена делатност у Министарству одбране и Војсци Србије је делатност којом се обезбеђује здравствена заштита корисника права, а која обухвата спровођење мера и активности здравствене заштите које се, у складу са здравственом доктрином и уз употребу здравствених технологија, користе за очување и унапређење здравља људи, а коју обавља војна здравствена служба.

Мере и активности здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије морају бити засноване на научним доказима, односно морају бити безбедне, сигурне и ефикасне и у складу са начелима професионалне етике.

2. Војна здравствена служба

Члан 9.

Војна здравствена служба оснива се ради спровођења и обезбеђивања здравствене заштите, у складу са овим законом.

Министар одбране прописује стандарде за формирање и опремање војне здравствене службе примарног, секундарног и терцијарног нивоа здравствене заштите.

Осим у војним здравственим установама и санитетским јединицама и установама Војске Србије, здравствена заштита корисника права може се остваривати и у здравственим установама из Плана мреже здравствених установа Републике Србије, као и у другим здравственим установама на основу закључених уговора, а на терет средстава Министарства одбране и Фонда.

Војне здравствене установе и санитетске јединице и установе Војске Србије, односно посебно формирано центри, заводи и институти у саставу јединица и установа Војске Србије, у оквиру слободних и расположивих капацитета, могу пружати здравствене услуге и лицима ван Министарства одбране и Војске Србије, под условима прописаним законом, а у складу са прописима којима се уређује материјално и финансијско пословање у Министарству одбране и Војсци Србије.

Функционисање војне здравствене службе у рату, посебним актом, уређује министар одбране.

3. Финансирање здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије

Члан 10.

Средства за спровођење здравствене заштите, као и за рад и развој војне здравствене службе, обезбеђују се у складу са законом.

III. ЗДРАВСТВЕНО ОСИГУРАЊЕ

Члан 11.

Здравствено осигурање војних осигураника и осигураних лица је остваривање права из здравственог осигурања које се финансира из доприноса за здравствено осигурање војних осигураника.

Здравствено осигурање је обавезно здравствено осигурање које војним осигураницима и осигураним лицима обезбеђује права из здравственог осигурања утврђена овим законом.

Војнолекарске комисије

Члан 12.

Оцену здравствене способности за вршење војне службе и остваривање права из здравственог осигурања војних осигураника, осигураних лица и других осигураника врше војнолекарске комисије.

Војнолекарске комисије поступају у складу са законом и списком болести, рана, повреда, озледа, телесних мана, стања и недостатака.

Акт о унутрашњем уређењу, организацији и начину рада комисија из става 1. овог члана и списак из става 2. овог члана доноси министар одбране.

Члан 13.

Средства за спровођење здравствене заштите, права из здравственог осигурања, као и за рад и развој војне здравствене службе обезбеђују се у складу са овим законом.

Део други

ЗДРАВСТВЕНА ЗАШТИТА У МИНИСТАРСТВУ ОДБРАНЕ И ВОЈСЦИ СРБИЈЕ

I ДРУШТВЕНА БРИГА ЗА ЗДРАВЉЕ СТАНОВНИШТВА

1. Друштвена брига за здравље у Министарству одбране

Члан 14.

Друштвена брига за здравље становништва остварује се у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици.

Члан 15.

Друштвена брига за здравље на нивоу Министарства одбране обухвата:

- 1) успостављање приоритета, планирање, доношење посебних програма за спровођење здравствене заштите, као и доношење прописа у овој области;
- 2) обезбеђивање услова за развој интегрисаног здравственог информационог система у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 3) развој научноистраживачке делатности у области здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 4) обезбеђивање услова за стручно усавршавање здравствених радника и здравствених сарадника;
- 5) праћење здравственог стања лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије и лица из члана 2. тачка 1), 2) и 3) овог закона, праћење рада војне здравствене службе, као и старање о спровођењу утврђених приоритета у здравственој заштити у Министарству одбране и Војсци Србије;
- б) стварање услова за приступачност и уједначеност коришћења примарне здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије.

Члан 16.

Министарство одбране организује и обезбеђује здравствену заштиту лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије која обухвата:

- 1) лекарске прегледе ради утврђивања способности за рад по налогу надлежног органа у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 2) спровођење мера за спречавање и рано откривање професионалних болести, болести у вези са радом и спречавање повреда на раду;
- 3) превентивне прегледе лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије (претходне, периодичне, контролне и циљане прегледе), зависно од пола, узраста и услова рада, као и појаву професионалних болести, повреда на раду и хроничних болести;
- 4) прегледе лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије који се обавезно спроводе ради заштите животне и радне средине, ради заштите тих лица од заразних болести, у складу са прописима којима је уређена област заштите становништва од заразних болести и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом;
- 5) упознавање лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије са здравственим мерама заштите на раду и њихово образовање у вези са специфичним условима, као и на коришћење личних и колективних заштитних средстава;
- б) обезбеђивање санитарно-техничких и хигијенских услова (санитарних услова) у објектима под санитарним надзором и другим објектима у којима се обавља делатност од јавног интереса у складу са законом којим се уређује област санитарног надзора, као и обезбеђивање и спровођење општих мера за заштиту становништва од заразних болести, у складу са законом којим се уређује област заштите становништва од заразних болести;
- 7) друге превентивне мере (необавезне вакцинације и необавезни систематски прегледи), у складу са актом Министарства одбране;
- 8) праћење услова рада и безбедности на раду, као и процене професионалних ризика ради унапређивања услова рада и ергономских мера, прилагођавањем рада психофизиолошким способностима лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије;

9) праћење оболевања, повређивања, одсутности са посла и смртности, посебно од професионалних болести, болести у вези са радом, повреда на раду и других здравствених оштећења која утичу на привремену или трајну измену радне способности;

10) учешће у организацији режима рада и одмора лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије, као и у процени нове опреме и нових технологија са здравственог и ергономског становишта;

11) спровођење мера за унапређивање здравља лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије изложених здравственим ризицима у току процеса рада, укључујући и оцењивање и упућивање лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије, запослених на посебно тешким и ризичним пословима, на здравствено-превентивне активности и одмор;

12) указивање прве помоћи у случају повреде на радном месту и обезбеђивање услова за хитне медицинске интервенције.

Друштвена брига за здравље на нивоу Министарства одбране, у смислу става 1. овог члана, обухвата и претходне и периодичне прегледе лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије који раде на радним местима са повећаним ризиком, на начин и по поступку утврђеним прописима којима се уређује област безбедности и здравља на раду.

У обезбеђивању друштвене бриге за здравље на нивоу Министарства одбране, лицима на служби у Министарству одбране и Војсци Србије обезбеђују се и друге мере безбедности и здравља на раду, у складу са прописима којима се уређује област безбедности и здравља на раду.

2. План развоја здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије

Члан 17.

Ради обезбеђивања и спровођења друштвене бриге за здравље на нивоу Министарства одбране, министар одбране доноси План развоја здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије (у даљем тексту: План развоја).

Члан 18.

План развоја заснива се на анализи здравственог стања корисника права, потреба тих лица за здравственом заштитом, расположивих кадровских, финансијских и других могућности.

План развоја садржи:

- 1) приоритете у развоју здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 2) циљеве, мере и активности здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 3) здравствене потребе групација становништва које су изложене посебном ризику оболевања од интереса за Републику Србију, у смислу закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији;
- 4) здравствене потребе групација војних осигураника које су изложене посебном ризику оболевања од интереса за Министарство одбране и Војску Србије;
- 5) специфичне потребе корисника права за здравственом заштитом и могућност њиховог остваривања у појединим подручјима;

- б) показатеље за праћење достигнућа у реализацији циљева;
- 7) носиоце мера и активности и рокове за остваривање циљева здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије;
- 8) критеријуме за утврђивање мреже војних здравствених установа и посебно формираних центара, завода и института у саставу јединица и установа Војске Србије, као и основе за развој војне здравствене службе на примарном, секундарном и терцијарном нивоу;
- 9) елементе за планирање, образовање и усавршавање запослених у систему здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије, као и елементе за планирање изградње нових и реструктурирање постојећих капацитета у погледу простора и опреме;
- 10) изворе за финансирање здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије и развоја система војног здравственог осигурања;
- 11) друге податке битне за развој система здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије.

II. НАЧЕЛА ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ У МИНИСТАРСТВУ И ВОЈСЦИ

Члан 19.

Здравствена заштита у Министарству одбране и Војсци Србије остварује се на начелима на којима се остварује здравствена заштита у Републици Србији, прописаним законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

III. ЉУДСКА ПРАВА И ВРЕДНОСТИ У ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ У МИНИСТАРСТВУ И ВОЈСЦИ, ПРАВА И ДУЖНОСТИ ПАЦИЈЕНАТА И ОБАВЕШТАВАЊЕ ЈАВНОСТИ

Члан 20.

Људска права и вредности у здравственој заштити у Министарству одбране и Војсци Србије, права и дужности пацијената, као и обавештавање јавности остварују се у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији и законом којим су на посебан начин уређена права и обавезе пацијената.

IV . ОБАВЕЗНО УПУЋИВАЊЕ У ПСИХИЈАТРИЈСКУ УСТАНОВУ

Члан 21.

Обавезно упућивање у психијатријску установу односно на болничко лечење у психијатријској клиници или психијатријском одељењу стационарне војне здравствене установе врши се у складу са одредбама закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији и законом којим је на посебан начин уређено лечење пацијената у психијатријским установама и права тих пацијената.

V. ВОЈНА ЗДРАВСТВЕНА СЛУЖБА

Члан 22.

Војну здравствену службу чине:

- 1) санитарске јединице и установе Војске Србије (у даљем тексту: санитарске јединице и установе);
- 2) војне здравствене установе организационо и функционално везане за Министарство одбране у смислу прописа о одбрани (у даљем тексту: војне здравствене установе);
- 3) здравствени радници и здравствени сарадници који здравствену делатност обављају у војним здравственим установама и санитарским јединицама и установама.

Санитарске јединице и установе прописују се актом о организацији и формацији Војске Србије.

Посебно се могу формирати центри, заводи и институти у саставу санитарских јединица и установа или као посебне санитарске јединице и установе (у даљем тексту: посебно формиран центар, завод и институт), и то као завод за превентивно-медицинску заштиту, ваздухопловно-медицински институт и други, у складу са посебним потребама појединих групација корисника права.

Војне здравствене установе и санитарске јединице и установе пружају здравствену заштиту, у складу са овим законом, корисницима права, осигураницима Републичког фонда за здравствено осигурање и осигураницима других организација здравственог осигурања, у складу са закљученим уговорима, као и другим грађанима и странцима, у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији и у складу са прописима којима је уређен допунски рад у војним здравственим установама.

VI. ВРСТЕ, УСЛОВИ ЗА ОСНИВАЊЕ И ПРЕСТАНАК РАДА ВОЈНИХ ЗДРАВСТВЕНИХ УСТАНОВА

Члан 23.

Војне здравствене установе оснива својим актом министар одбране, под условима прописаним законом.

Војне здравствене установе се оснивају средствима у државној својини.

Војна здравствена установа може се основати као:

- 1) војномедицински центар;
- 2) центар војномедицинских установа;
- 3) војна болница;
- 4) Војномедицинска академија;
- 5) централна апотека складиште.

Члан 24.

Војне здравствене установе се оснивају у складу са Планом мреже војних здравствених установа (у даљем тексту: План мреже) који доноси министар одбране, на предлог организационог дела Министарства надлежног за војно здравство.

Планом мреже обухваћене су и санитетске јединице из члана 22. став 3. овог закона.

План мреже утврђује се на основу:

- 1) Плана развоја;
- 2) здравственог стања корисника права;
- 3) броја и старосне структуре становништва;
- 4) постојећег броја, капацитета и распореда здравствених установа;
- 5) степена урбанизације, развијености и саобраћајне повезаности појединих подручја;
- 6) једнаке доступности здравствене заштите;
- 7) потребног обима одређеног нивоа здравствене делатности;
- 8) финансијских могућности Министарства одбране.

Планом мреже утврђују се: број, структура, капацитети и просторни распоред војних здравствених установа и њихових организационих јединица и посебно формираних центара, завода и института по нивоима здравствене заштите, организација службе хитне медицинске помоћи, као и друга питања од значаја за организацију војне здравствене службе.

Члан 25.

Војна здравствена установа, као и санитетска јединица и установа, може обављати здравствену делатност ако испуњава услове за обављање здравствене делатности прописане законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици.

Актом о оснивању војне здравствене установе утврђује се да су испуњени услови за обављање здравствене делатности прописани законом.

Министар одбране посебним решењем утврђује да санитетска јединица и установа испуњава услове прописане законом за обављање здравствене делатности.

О укидању, спајању и подели војних здравствених установа одлучује министар одбране.

VII. ПРОЦЕНА ЗДРАВСТВЕНИХ ТЕХНОЛОГИЈА

Члан 26.

У спровођењу здравствене заштите војна здравствена служба примењују научно доказане, проверене и безбедне здравствене технологије у превенцији, дијагностици, лечењу и рехабилитацији, у складу са прописима којима је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

VIII. ЗАБРАНА ОГЛАШАВАЊА, ОДНОСНО РЕКЛАМИРАЊА

Члан 27.

Забрана оглашавања, односно рекламирања, прописана законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији односи се и на војне здравствене установе.

Дозвољено је оглашавање назива војне здравствене установе, седишта, здравствене делатности, као и радног времена.

IX. ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ВОЈНЕ ЗДРАВСТВЕНЕ УСТАНОВЕ

Члан 28.

Министар одбране прописује начин унутрашњег и спољашњег обележавања војне здравствене установе.

X. ВОЂЕЊЕ ЗДРАВСТВЕНЕ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ И ЕВИДЕНЦИЈЕ

Члан 29.

Војне здравствене установе и санитетске јединице и установе које обављају одређене послове здравствене делатности у складу са овим законом, дужне су да воде здравствену документацију и евиденцију и да у прописаним роковима достављају индивидуалне, збирне и периодичне извештаје надлежном заводу, односно институту за јавно здравље, санитетској установи формираној као завод за превентивно-медицинску заштиту, као и другим организацијама на начин прописан посебним законом, а у складу са одредбама закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

XI. ИНТЕГРИСАНИ ЗДРАВСТВЕНИ ИНФОРМАЦИОНИ СИСТЕМ

Члан 30.

Ради планирања и ефикасног управљања системом здравствене заштите, као и прикупљања и обраде података у вези са здравственим стањем становништва и функционисањем војне здравствене службе, односно прикупљања и обраде здравствених информација организује се и развија интегрисани здравствени информациони систем у Министарству одбране и Војсци Србије.

Програм рада, развоја, заштите података и организације интегрисаног здравственог информационог система, као и садржај здравствених информација из става 1. овог члана доноси министар одбране.

XII. РАСПОРЕД РАДА И РАДНО ВРЕМЕ У ВОЈНОЈ ЗДРАВСТВЕНОЈ СЛУЖБИ

1. Распоред рада и радно време

Члан 31.

Недељни распоред рада, почетак и завршетак радног времена у војној здравственој установи и санитетској јединици и установи утврђује се зависно од врсте здравствене установе односно задатака санитетске јединице и установе, као и од врсте здравствене делатности коју обављају, а у складу са потребама корисника права и организацијом рада других војних здравствених установа и санитетских јединица и установа на одређеној територији.

Недељни распоред рада, почетак и завршетак радног времена у војној здравственој установи и санитетској јединици и установи утврђује министар одбране, а унутрашњу организацију и рад у војној здравственој установи и санитетској јединици и установи уређује начелник односно управник војне здравствене установе и надлежни старешина у санитетским јединицама и установама, у складу са актом о организацији и формацији.

Члан 32.

Војна здравствена установа и санитетска јединица и установа дужне су да у оквиру утврђеног недељног распореда рада и радног времена пруже здравствену заштиту радом у једној, две или више смена, у складу са делатношћу војне здравствене установе односно санитетске јединице и установе, о чему одлучује начелник односно управник војне здравствене установе и надлежни старешина.

2. Прековремени рад у војној здравственој служби

Стручно дежурство

Члан 33.

У војној здравственој установи и санитетској јединици и установи може да се уведе стручно дежурство (у даљем тексту: дежурство) као прековремени рад, ако организацијом рада у сменама или прерасподелом радног времена нема могућности да се обезбеди здравствена заштита.

За време трајања дежурства, здравствени радник мора бити присутан у војној здравственој установи и санитетској јединици и установи.

Дежурство из става 1. овог члана може да се уведе ноћу, у дане државног празника и недељом, односно у време ван редовног радног времена војне здравствене установе, односно санитетске јединице и установе.

Одлуку о увођењу и обиму дежурства на нивоу војне здравствене установе, односно санитетске јединице и установе доноси начелник, односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина јединице Војске у којој се налази санитетска јединица и установа.

Здравственом раднику дежурство не може трајати дуже од десет часова недељно.

Изузетно од става 5. овог члана начелник, односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина може донети одлуку да за одређеног здравственог радника дежурство траје и дуже, а највише до 24 часа недељно, зависно од делатности војне здравствене установе,

односно задатака санитетске јединице и установе, расположивог кадра, као и организације војне здравствене службе.

Здравствени радник за кога је одлуком из става 4. овог члана уведено дежурство има право на увећану плату за дежурство као прековремени рад, у складу са законом и прописима којима се уређују плате и друга новчана примања лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије.

Приправност и рад по позиву

Члан 34.

Под дежурством, у смислу овог закона, сматра се и приправност и рад по позиву.

У војној здравственој установи и санитетској јединици и установи може се организовати приправност и рад по позиву.

Приправност је посебан облик прековременог рада код којег здравствени радник не мора бити присутан у војној здравственој установи, односно санитетској јединици и установи, али мора бити стално доступан ради пружања хитне медицинске помоћи у војној здравственој установи, односно санитетској јединици и установи.

Рад по позиву је посебан облик прековременог рада код којег здравствени радник не мора бити присутан у војној здравственој установи, односно санитетској јединици и установи, али се мора одазвати на позив ради пружања здравствене заштите.

Одлуку о увођењу и обиму приправности и рада по позиву доноси начелник, односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина.

Здравствени радници који обављају послове из ст. 3. и 4. овог члана имају право на увећану плату у складу са законом и прописима којима се уређују плате и друга новчана примања лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије.

XIII. ДЕЛАТНОСТ И ОРГАНИЗАЦИЈА ВОЈНЕ ЗДРАВСТВЕНЕ СЛУЖБЕ

1. Заједничке одредбе

Члан 35.

Здравствена делатност у Министарству одбране и Војсци Србије обавља се на примарном, секундарном и терцијарном нивоу.

Члан 36.

Војна здравствена служба дужна је да:

1) прати здравствено стање корисника права у области за коју је основана и да предузима и предлаже мере за његово унапређивање;

- 2) прати и спроводи методе и поступке превенције, дијагностике, лечења и рехабилитације засноване на доказима, а нарочито утврђене стручно-методолошке и доктринарне протоколе;
- 3) организује и спроводи здравствену негу;
- 4) обезбеђује услове за стално стручно усавршавање лица на служби у војној здравственој служби;
- 5) спроводи програме здравствене заштите;
- 6) спроводи мере ради спречавања нежељених компликација и последица при пружању здравствене заштите, као и мере опште сигурности за време боравка лица у војним здравственим установама и санитетским јединицама и установама и обезбеђује сталну контролу ових мера;
- 7) организује и спроводи мере сталног унапређења квалитета стручног рада;
- 8) организује и спроводи мере у случају елементарних и других већих непогода и ванредних прилика, као и непосредне ратне опасности и ратног стања;
- 9) организује, односно обезбеђује мере за одлагање, односно уништавање медицинског отпада у складу са законом;
- 10) обавља друге послове у складу са законом.

Члан 37.

Војне здравствене установе које су организоване као војне болнице и Војномедицинска академија, поред послова из члана 36. овог закона, дужне су да:

- 1) истражују и откривају узроке, појаве и ширење обољења, односно повреда, као и начин и мере за њихово спречавање, сузбијање, рано откривање и ефикасно и благовремено лечење и рехабилитацију;
- 2) врше испитивање и предлажу увођење нових метода превенције, дијагностике, лечења и рехабилитације;
- 3) учествују у утврђивању стручно-медицинских и доктринарних ставова и пружају стручно-методолошку помоћ у њиховом спровођењу;
- 4) организују и спроводе практичну наставу у току школовања и стручног усавршавања здравствених радника и здравствених сарадника;
- 5) учествују у спровођењу унутрашње и спољне провере квалитета стручног рада у другим војним здравственим установама и санитетским јединицама и установама;
- 6) организују и спроводе и друге мере, у складу са законом.

Клиника и институт који су организациони део Војномедицинске академије, дужни су да обављају послове из става 1. овог члана и да испуњавају услове за клинику, односно институт прописане законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Послове из става 1. овог члана дужни су да обављају и посебно формиран центри, заводи и институти.

2. Референтне здравствене установе

Члан 38.

Војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа може бити утврђена као референтна здравствена установа за поједине области здравствене делатности под условима и у поступку прописаним законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Министар одбране предлаже министру надлежном за послове здравствене заштите у Републици Србије (у даљем тексту: министар здравља) војне здравствене установе, односно санитетске јединице и установе за укључивање у мрежу референтних здравствених установа у Републици Србији, као и за одређивање центра за контролу тровања Републике Србије и центра за одређену врсту ретких болести.

3. Фармацеутска здравствена делатност

Члан 39.

Војне здравствене установе, односно санитетске јединице и установе које обављају здравствену делатност на примарном, секундарном и терцијарном нивоу, обављају и послове фармацеутске здравствене делатности под условима прописаним овим законом.

Под фармацеутском здравственом делатношћу, у смислу овог закона, подразумева се снабдевање лековима и одређеним врстама медицинских средстава за потребе корисника права, војних здравствених установа и санитетских јединица и установа обезбеђивањем рационалне фармакотерапије ради лечења, побољшања и одржавања квалитета живота пацијената, које дипломирани фармацеут, односно дипломирани фармацеут са одговарајућом специјализацијом обавља у сарадњи са другим здравственим радницима, као и континуирани процес побољшања употребе лекова и одређених врста медицинских средстава, односно праћења нежељених реакција на лекове и медицинска средства.

Фармацеутска здравствена делатност обавља се у складу са овим законом, законом којим се уређује област здравствене заштите у Републици Србији, законом којим се уређује област лекова и медицинских средстава, одредбама овог закона којима се уређује војно здравствено осигурање, као и у складу са Добром апотекарском праксом.

Добра апотекарска пракса утврђује се на начин уређен законом којим се уређује област лекова и медицинских средстава у Републици Србији.

Члан 40.

Фармацеутска здравствена делатност обухвата:

- 1) унапређивање фармакотерапијских мера и поступака у рационалној употреби лекова и одређених врста медицинских средстава;
- 2) рационализацију трошкова за спровођење утврђених терапијских протокола лечења;
- 3) праћење нежељених реакција на лекове и медицинска средства, као и избегавање или смањивање тих реакција;
- 4) избегавање интеракција терапијског дуплирања примене лекова;
- 5) друге послове фармацеутске здравствене делатности, у складу са законом.

Фармацеутска здравствена делатност обухвата и израду галенских, односно магистралних лекова, у складу са законом.

Члан 41.

Фармацеутска здравствена делатност обавља се у организационом делу стационарне војне здравствене установе (у даљем тексту: болничка апотека), односно у организационом делу друге војне здравствене установе и санитетске јединице и установе (у даљем тексту: војна апотека) који обезбеђује снабдевање лековима и одређеним врстама медицинских средстава.

Фармацеутску здравствену делатност обавља дипломирани фармацеут, односно дипломирани фармацеут са одговарајућом специјализацијом (у даљем тексту: фармацеут) и фармацеутски техничар са одговарајућом школом здравствене струке.

У обављању фармацеутске здравствене делатности фармацеуту је забрањено да:

- 1) врши промет на мало лекова и медицинских средстава за које није издата дозвола за стављање у промет лекова и медицинских средстава, у складу са законом;
- 2) изда лек без рецепта, односно друге медицинске документације прописане у складу са законом, а чији је режим издавања на рецепт;
- 3) врши промет на мало лекова и медицинских средстава произведених од правног лица које нема дозволу за производњу, односно израду лекова у овлашћеној апотеци, као и набављених од правног лица које нема дозволу за промет на велико лекова и медицинских средстава;
- 4) врши промет на мало лекова и медицинских средстава који нису обележени у складу са законом;
- 5) врши промет на мало лекова и медицинских средстава који немају одговарајућу документацију о квалитету;
- 6) врши промет на мало лекова и медицинских средстава којима је истекао рок употребе означен на паковању, или је утврђена неисправност у погледу њиховог прописаног квалитета;
- 7) врши промет на мало лекова и медицинских средстава путем Интернета.

Промет на мало лекова и медицинских средстава, у смислу овог закона, обухвата наручивање, чување, издавање на рецепт, односно на налог готових лекова и медицинских средстава, односно израду галенских и магистралних лекова.

Члан 42.

У обављању фармацеутске здравствене делатности, фармацеутском техничару забрањено је да:

- 1) обавља фармацеутску здравствену делатност без присуства фармацеута;
- 2) издаје односно продаје на мало лекове на рецепт као и лекове који садрже опојне дроге, односно одговарајућа медицинска средства;
- 3) самостално израђује галенске, односно магистралне лекове.

4. Примарна, секундарна и терцијарна здравствена делатност

у војној здравственој служби

Члан 43.

Здравствена делатност у војној здравственој служби на примарном нивоу обухвата:

- 1) заштиту и унапређење здравља, спречавање и рано откривање болести, лечење, рехабилитацију болесних и повређених;
- 2) превентивну здравствену заштиту групација корисника права изложених повећаном ризику оболевања, у складу са посебним програмом превентивне здравствене заштите;
- 3) здравствено васпитање и саветовање за очување и унапређење здравља;
- 4) спречавање, рано откривање и контролу малигних болести;
- 5) спречавање, откривање и лечење болести уста и зуба;
- 6) патронажне посете, лечење и рехабилитацију у кући;
- 7) хитну медицинску помоћ и санитетски превоз;
- 8) фармацеутску здравствену заштиту;
- 9) заштиту менталног здравља;
- 10) палијативно збрињавање;
- 11) друге послове утврђене законом.

У обављању здравствене делатности у војној здравственој служби на примарном нивоу војне здравствене установе и санитетске јединице и установе остварују сарадњу са другим здравственим, социјалним, образовним и другим установама и организацијама за припремање и извођење програма за очување и унапређење здравља.

Члан 44.

Специјалистичко - консултативна делатност на примарном нивоу може се обављати у центру војномедицинских установа и војномедицинском центру.

Специјалистичко - консултативна делатност која се обавља на примарном нивоу мора имати за своје потребе одговарајућу лабораторијску и другу дијагностику.

Војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа на примарном нивоу, у обављању специјалистичко - консултативне делатности повезује се у стручном или организационом смислу са одговарајућом војном здравственом установом која обавља секундарну здравствену делатност.

Члан 45.

Превентивна здравствена заштита на примарном нивоу обавља се и у заводу за превентиву медицинску заштиту и обухвата:

- 1) епидемиолошки надзор у санитетским јединицама и установама;
- 2) санитарни надзор у санитетским јединицама и установама;
- 3) испитивање и сузбијање епидемија у Војсци Србије;
- 4) евиденцију водних објеката, санитарно-хигијенску контролу и испитивање здравствене исправности воде и хране;
- 5) санитарно-хемијске, токсиколошко-хемијске, микробиолошке и друге лабораторијске прегледе;
- 6) испитивање услова радне средине у санитетским јединицама и установама;
- 7) периодичне прегледе лица која раде на пословима водоснабдевања, исхране и на пословима са повећаним ризиком по здравље;
- 8) спровођење дезинфекције, дезинсекције и дератизације у санитетским јединицама и установама;
- 9) санитетско-статистичку информатичку делатност;
- 10) интервенције у ванредним приликама.

Члан 46.

Здравствена делатност на секундарном нивоу у војној здравственој служби обухвата специјалистичко-консултативну и болничку здравствену делатност.

Специјалистичко-консултативна делатност на секундарном нивоу у односу на здравствену делатност на примарном нивоу обухвата сложеније мере и поступке откривања болести и повреда, као и лечења и рехабилитације болесних и повређених.

Болничка здравствена делатност обухвата дијагностику, лечење и рехабилитацију, здравствену негу и смештај у болницама, као и фармацеутску здравствену делатност у болничкој апотеци.

Члан 47.

Здравствена делатност на терцијарном нивоу у војној здравственој служби обухвата пружање најсложенијих облика здравствене заштите и специјалистичко-консултативне и болничке здравствене делатности, као и научноистраживачку и образовну делатност, у складу са законом којим се уређује научноистраживачка делатност, односно делатност образовања.

Здравствена делатност на терцијарном нивоу у војној здравственој служби обухвата обављање и фармацеутске здравствене делатности у болничкој апотеци.

Члан 48.

Поред војних здравствених установа које обављају здравствену делатност на терцијарном нивоу, образовна делатност може се обављати и у војним здравственим установама примарног и секундарног нивоа здравствене заштите.

Образовну делатност војна здравствена установа може обављати ако закључи уговор са одговарајућом школом, односно факултетом.

Услови које војна здравствена установа мора испуњавати за обављање практичне наставе ученика и студената здравствене струке прописују се на начин уређен законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

5. Здравствена делатност на примарном нивоу

Члан 49.

Здравствена делатност на примарном нивоу обавља се у центру војномедицинских установа, војномедицинским центрима и санитетским јединицама и установама, односно центрима, заводима и институтима.

Војномедицински центар

Члан 50.

Војномедицински центар је војна здравствена установа у којој се обезбеђују: најмање превентивна здравствена заштита, хитна медицинска помоћ, општа медицина, здравствена заштита жена и деце, патронажна служба, као и лабораторијска и друга дијагностика.

У војномедицинском центру обезбеђује се и: превенција и лечење у области стоматолошке здравствене заштите и медицине рада, физикална медицина и рехабилитација.

У војномедицинском центру обезбеђује се санитетски превоз.

У војномедицинском центру обавља се и фармацеутска здравствена делатност, у складу са овим законом.

Члан 51.

У војномедицинском центру, зависно од броја корисника права, као и њихових здравствених потреба, удаљености најближе војне болнице, односно постојања других војних здравствених установа, може се обављати и друга специјалистичко-консултативна делатност, која није у вези са болничким лечењем.

Изузетно, на подручјима са специфичним потребама пружања здравствене заштите корисницима права, у складу са Планом мреже, у војномедицинском центру може се организовати стационар за дијагностику и лечење акутних и хроничних болести.

Члан 52.

Ради обезбеђивања доступности здравствене заштите, у војномедицинском центру могу се организовати здравствене амбуланте, у складу са Планом мреже.

У здравственој амбуланти обавља се најмање делатност опште медицине.

Члан 53.

Примарну здравствену заштиту у војномедицинском центру корисници права остварују преко изабраног лекара.

Изабрани лекар је:

- 1) доктор медицине или доктор медицине специјалиста за област опште медицине односно специјалиста медицине рада;
- 2) доктор медицине специјалиста педијатрије;
- 3) доктор медицине специјалиста гинекологије;
- 4) доктор стоматологије или доктор стоматологије специјалиста за област дечије и превентивне стоматологије.

Изабрани лекар обавља здравствену заштиту у тиму са здравственим радником одговарајуће школске спреме здравствене струке.

Изузетно од става 2. овог члана, изабрани лекар може бити и доктор медицине друге специјалности, под условима утврђеним прописима којима је уређена област здравствене заштите у Републици.

Члан 54.

Изабрани лекар:

- 1) организује и спроводи мере на очувању и унапређењу здравља корисника права;
- 2) ради на откривању и сузбијању фактора ризика за настанак болести, односно, на спровођењу скрининг програма у складу са посебним програмима донетим у складу са овим законом;
- 3) врши дијагностику и благовремено лечење пацијената;
- 4) указује хитну медицинску помоћ;
- 5) упућује пацијента у одговарајућу здравствену установу према медицинским индикацијама, односно код лекара специјалисте и усклађује мишљења и предлоге за наставак лечења пацијента;
- 6) спроводи кућно лечење и палијативно збрињавање, као и лечење болесника којима није неопходно болничко лечење;
- 7) прописује лекове и медицинска средства;
- 8) спроводи здравствену заштиту из области менталног здравља;
- 9) обавља и друге послове, у складу са законом.

У поступку остваривања здравствене заштите, изабрани лекар упућује пацијента на секундарни и терцијарни ниво.

Изабрани лекар на основу мишљења доктора медицине специјалисте одговарајуће гране медицине упућује пацијента на терцијарни ниво.

Изабрани лекар води потпуну медицинску документацију о здравственом стању пацијента.

Здравствена заштита преко изабраног лекара остварује се у складу са одредбама овог закона којима је уређена област војног здравственог осигурања.

Центар војномедицинских установа

Члан 55 .

За потребе обезбеђивања здравствене заштите, корисницима права на одређеној територији може се формирати центар војномедицинских установа.

У саставу центра војномедицинских установа налазе се војне здравствене установе примарног и секундарног нивоа здравствене заштите.

У центру војномедицинских установа може се организовати извршавање административних, правних, економских и других заједничких послова за све војне здравствене установе у његовом саставу.

Поједини облици здравствене делатности на примарном нивоу здравствене заштите могу се организовати у некој од војних здравствених установа у саставу центра војномедицинских установа, а за потребе свих војних здравствених установа у саставу тог центра.

У некој од војних здравствених установа у саставу центра војномедицинских установа може се организовати обављање само делатности хитне медицинске помоћи и санитетског превоза.

Војна апотека

Члан 56.

Војна апотека је организована у саставу војне здравствене установе која обавља делатност централне апотеке и складишта, а смештена је у простору војне здравствене установе примарне, секундарне или терцијарне здравствене заштите, односно у саставу санитетске јединице односно установе.

У војној апотеци обавља се фармацеутска здравствена делатност која обухвата:

- 1) промоцију здравља, односно здравствено васпитање и саветовање за очување и унапређење здравља правилном употребом лекова и одређених врста медицинских средстава;
- 2) издавање лекова и одређених врста медицинских средстава, односно промет на мало галенских лекова и медицинских средстава, а на основу планова за набавку лекова и медицинских средстава за редовне и ванредне потребе;
- 3) праћење савремених стручних и научних достигнућа у области фармакотерапије и пружање грађанима, здравственим радницима, другим здравственим установама и приватној пракси, као и другим заинтересованим субјектима, информација о лековима и одређеним врстама медицинских средстава;
- 4) давање савета пацијентима за правилну употребу лекова и одређених врста медицинских средстава, односно упутстава за њихову правилну употребу;
- 5) израду магистралних лекова;
- 6) друге послове, у складу са законом.

Члан 57.

Војна апотека из члана 56. овог закона може у свом саставу имати и галенску лабораторију за израду галенских лекова (у даљем тексту: овлашћена апотека), у складу са прописима којима се уређује област лекова и медицинских средстава.

Галенски лек израђен у овлашћеној апотеци може се издавати корисницима права у тој апотеци, као и у другој апотеци која у свом саставу нема галенску лабораторију,

Војна апотека може организовати огранке војне апотеке или јединице за издавање готових лекова.

Центар, завод и институт у саставу Војске

Члан 58.

Министар одбране, на предлог начелника Генералштаба Војске Србије, може формирати посебне санитарне јединице и установе које обављају превентивну, односно примарну здравствену делатност за потребе јединица и установа Војске.

6. Здравствена делатност на секундарном нивоу

Војна болница

Члан 59.

Војна болница је војна здравствена установа која обавља здравствену делатност на секундарном нивоу.

Војна болница обавља здравствену делатност, по правилу, као наставак дијагностике, лечења и рехабилитације у војномедицинском центру односно када су због сложености и тежине обољења потребни посебни услови у погледу кадрова, опреме, смештаја и лекова.

Војна болница је дужна да сарађује са војномедицинским центром и пружа му стручну помоћ у спровођењу мера примарне здравствене заштите.

Стационарна и специјалистичко-консултативна делатност војне болнице чине јединствену функционалну и организациону целину.

Војна болница организује свој рад тако да се највећи број болесника испитује и лечи у поликлиничкој служби, а стационарно лечење пружа се оболелим и повређеним лицима само када је то неопходно.

Војна болница може имати, односно организовати посебне организационе јединице за продужену болничку негу (геријатрија), палијативно збрињавање оболелих у терминалној фази болести, као и за лечење оболелих у току дневног рада (дневна болница).

Члан 60.

Војна болница пружа здравствену заштиту лицима свих узраста оболелим од разних врста болести.

Војна болница мора имати организоване службе најмање за:

- 1) санитарски превоз за упућивање пацијената у другу здравствену установу на секундарном или терцијарном нивоу;
- 2) обављање специјалистичко-консултативне и стационарне здравствене делатности из интерне медицине, педијатрије, гинекологије и акушерства и опште хирургије;
- 3) лабораторијску, рендген и другу дијагностику у складу са својом делатношћу;
- 4) анестезиологију са реанимацијом;
- 5) амбуланту за рехабилитацију;
- 6) фармацеутску здравствену делатност преко болничке војне апотеке.

Војна болница мора обезбедити самостално или преко друге војне здравствене установе, односно санитарске јединице и установе, и:

- 1) санитарски превоз за упућивање пацијената на терцијарни ниво;
- 2) снабдевање крвљу и крвним производима;
- 3) службу за патолошку анатомију.

Војна болница може обављати и специјалистичко-консултативну делатност из других грана медицине.

7. Здравствена делатност на терцијарном нивоу

Клиника

Члан 61.

Клиника је организациони део војне здравствене установе која обавља високоспецијализовану специјалистичко-консултативну и стационарну здравствену делатност из одређене гране медицине, односно стоматологије.

Клиника обавља и образовну и научноистраживачку делатност, у складу са законом.

Клиника, у складу са делатношћу коју обавља, мора испуњавати и услове прописане овим законом и законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Институт

Члан 62.

Институт је организацијски део војне здравствене установе који обавља високоспецијализовану специјалистичко-консултативну и стационарну здравствену делатност, или само

високоспецијализовану специјалистичко-консултативну здравствену делатност из једне гране или више грана медицине или стоматологије.

Институт обавља образовну и научноистраживачку делатност, у складу са законом.

Поред услова прописаних овим законом за обављање здравствене делатности, институт мора испунити и услове који су прописани законом којим се уређује област научноистраживачке делатности.

Институт, у складу са делатношћу коју обавља, мора испуњавати и услове прописане овим законом и законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Војномедицинска академија

Члан 63.

Војномедицинска академија је војна здравствена, образовна и научна установа која обједињује делатност три клинике или више клиника, тако да чини функционалну целину, организовану и оспособљену да може успешно обављати послове и задатке који се односе на:

- 1) обављање високоспецијализоване специјалистичко-консултативне и стационарне здравствене делатности;
- 2) образовно-наставну делатност;
- 3) научноистраживачку делатност.

Војномедицинска академија обавља специјализовану поликлиничку и болничку здравствену делатност из више грана медицине, односно области здравствене заштите.

Војномедицинска академија обавља и делатност војне болнице уколико у њеном седишту не постоји војна болница.

Образовна и научна делатност Војномедицинске академије уређује се посебним прописима.

8. Здравствена делатност која се обавља на више нивоа

Члан 64.

Сектор за превентивну медицину Војномедицинске академије, преко својих организационих јединица, обавља здравствену делатност на више нивоа, у области превентивне медицине.

Члан 65.

Ваздухопловно медицински институт обавља здравствену делатност на примарном, секундарном и терцијарном нивоу у области ваздухопловне медицине.

Ваздухопловно медицински институт, поред послова из става 1. овог члана, дужан је да:

- 1) прати здравствено стање летача и падобранаца;
- 2) врши обавезне периодичне систематске прегледе у вези са обезбеђивањем лиценце за обављање послова летача и падобранаца и оцењује здравствену способност за обављање тих послова;

- 3) обавља послове медицинске експертизе и пробних испитивања исправности летачке и падобранске опреме;
- 4) учествује у анализи и спречавању медицинских узрока авио и падобранских удеса и катастрофа;
- 5) спроводи научне пројекте и стручно усавршавање здравствених радника и сарадника у области ваздухопловне медицине.

XIV. ОРГАНИ И УНУТРАШЊА ОРГАНИЗАЦИЈА ВОЈНЕ ЗДРАВСТВЕНЕ УСТАНОВЕ

1. Органи војне здравствене установе

Члан 66.

Органи војне здравствене установе су: начелник војне здравствене установе терцијарног нивоа, односно управник војне здравствене установе секундарног и примарног нивоа.

Војна здравствена установа може имати и заменика начелника, односно заменика управника, у складу са актом о организацији и формацији војне здравствене установе.

Начелник односно управник војне здравствене установе

Члан 67.

Начелник односно управник војне здравствене установе организује рад и руководи процесом рада у војној здравственој установи, одговоран је за законитост рада војне здравствене установе и одговоран је за стручно-медицински рад војне здравствене установе.

Начелник односно управник војне здравствене установе, као и заменик начелника односно управника, поставља се на дужност у складу са законом којим се уређује Војска Србије и за свој рад одговара на начин уређен тим законом.

Услови за постављење на формацијско односно радно место начелника односно управника војне здравствене установе прописани су актом о организацији и формацији јединица и установа Војске Србије односно актом о систематизацији радних места у Министарству одбране.

2. Статут војне здравствене установе

Члан 68.

Војна здравствена установа има статут којим се уређују: делатност, унутрашња организација, управљање, пословање, као и друга питања од значаја за рад установе.

Статут војне здравствене установе доноси начелник односно управник војне здравствене установе, уз претходну сагласност начелника организационог дела Министарства надлежног за војно здравство.

3. Унутрашња организација војне здравствене установе

Члан 69.

У војној здравственој установи образују се организационе јединице зависно од врсте делатности, броја запослених и других прописаних услова.

Организациона јединица која је део војне здравствене установе може носити назив који је овим законом и законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији предвиђен за врсту здравствене установе, ако та организациона јединица испуњава услове утврђене тим законом за ту врсту здравствене установе.

Унутрашња организација војних здравствених установа прописује се актом о организацији и формацији војних јединица и установа односно актом о организацији и систематизацији у Министарству одбране.

У војној здравственој установи организују се и обављају послови интерне финансијске контроле у складу са прописима којима се уређује буџетски систем.

4. Стручни органи војне здравствене установе

Члан 70.

Стручни органи у војној здравственој установи јесу:

- 1) колегијум начелника односно управника војне здравствене установе;
- 2) стручни колегијум;
- 3) етички одбор;
- 4) комисија за унапређење квалитета рада.

Статутом војне здравствене установе могу да се установе и други стручни органи војне здравствене установе.

Колегијум начелника односно управника војне здравствене установе

Члан 71.

Колегијум начелника односно управника војне здравствене установе је стручно тело које чине руководиоци организационих делова војне здравствене установе, а које разматра питања функционисања војне здравствене установе.

Састав и рад колегијума начелника односно управника војне здравствене установе уређују се статутом војне здравствене установе.

Стручни колегијум

Члан 72.

Стручни колегијум је стручно тело које се ради разматрања и усвајања стручних и доктринарних ставова образује у војним здравственим установама које у свом саставу имају клинике и институте као своје организационих јединице, односно у војним здравственим установама које у свом саставу имају већи број организационих јединица.

Састав и рад стручног колегијума уређуји се статутом војне здравствене установе.

Етички одбор

Члан 73.

Етички одбор јесте стручно тело које прати пружање и спровођење здравствене заштите на начелима професионалне етике.

Начелник војне здравствене установе именује етички одбор.

Чланови етичког одбора именују се из реда запослених здравствених радника у војној здравственој установи и грађана са завршеним правним факултетом и истакнутих личности из јавног живота који живе или раде на територији града односно општине у којем се налази седиште војне здравствене установе.

Број чланова етичког одбора уређује се статутом војне здравствене установе.

Члан 74.

Задаци етичког одбора војне здравствене установе јесу да:

- 1) прати и анализира примену начела професионалне етике у обављању здравствене делатности;
- 2) даје сагласност за спровођење научних истраживања, медицинских огледа, као и клиничких испитивања лекова и медицинских средстава у војној здравственој установи, односно да прати њихово спровођење;
- 3) доноси одлуку и разматра стручна питања у вези са узимањем делова људског тела у медицинске и научно-наставне сврхе, у складу са законом;
- 4) доноси одлуку и разматра стручна питања у вези са применом мера за лечење неплодности поступцима биомедицински потпомогнутим оплођењем, у складу са законом;
- 5) прати и анализира односа између здравствених радника и пацијената, посебно у области давања сагласности пацијента за предложену медицинску меру;
- 6) прати, анализира и даје мишљења о примени начела професионалне етике у превенцији, дијагностици, лечењу, рехабилитацији, истраживању, као и о увођењу нових здравствених технологија;
- 7) доприноси стварању навика за поштовање и примену начела професионалне етике у обављању здравствене делатности;
- 8) врши сталну саветодавну функцију по свим питањима у обављању здравствене заштите;

9) разматра и друга етичка питања у обављању делатности војне здравствене установе.

Члан 75.

Етички одбор у војној здравственој установи у којој се обавља клиничко испитивање лекова и медицинских средстава у свом саставу, поред других чланова прописаних чланом 73. овог закона, мора да има и најмање три доктора медицине специјалиста одговарајуће гране медицине из које војна здравствена установа обавља делатност.

Доктори медицине из става 1. овог члана морају да имају и искуство у научној и медицинској процени резултата клиничких испитивања лекова, односно медицинских средстава, као и етичких начела за клиничко испитивање.

На седници етичког одбора на којој се доноси одлука о клиничким испитивањима лекова, односно медицинских средстава, морају бити присутни сви чланови из става 1. овог члана.

У поступку доношења одлуке о клиничким испитивањима лека, односно медицинских средстава могу да гласају, односно да дају своје мишљење о питањима везаним за клиничка испитивања лекова, односно медицинских средстава само они чланови етичког одбора који нису истраживачи у клиничком испитивању о коме се доноси одлука и независни су од спонзора клиничког испитивања и који су потписали изјаву о непостојању сукоба интереса са спонзором клиничког испитивања.

Саставни део одлуке о клиничком испитивању лекова, односно медицинских средстава је списак чланова који су учествовали у доношењу те одлуке.

У поступку доношења одлуке о клиничком испитивању лекова, односно медицинских средстава етички одбор може да затражи стручно мишљење истакнутих стручњака, који нису чланови етичког одбора, из специфичних области које су неопходне за доношење одлуке о клиничком испитивању.

За спровођење мултицентричног клиничког испитивања лекова, односно медицинских средстава, у складу са прописима којима се уређује област лекова и медицинских средстава, а које се спроводи на територији Републике Србије у више здравствених установа, етички одбор сваке војне здравствене установе у којој се спроводи клиничко испитивање мора да донесе одлуку о спровођењу клиничког испитивања у тој војној здравственој установи.

Етички одбор из става 1. овог члана у поступку рада, односно доношења одлука о клиничким испитивањима лекова дужан је да поступа у складу са прописима којима се уређује област лекова и медицинских средстава, као и да примењује Смернице Добре клиничке праксе у клиничким испитивањима.

Војна здравствена установа у којој се спроводи клиничко испитивање лекова, односно медицинских средстава дужна је да чува документацију о спроведеним клиничким испитивањима најмање у року од пет година од дана завршетка клиничког испитивања лекова, односно медицинских средстава.

Комисија за унапређење квалитета рада

Члан 76.

Комисија за унапређење квалитета рада јесте стручно тело које се стара о сталном унапређењу квалитета здравствене заштите која се спроводи у војној здравственој установи.

Комисија за унапређење квалитета рада доноси годишњи програм провере квалитета стручног рада у војној здравственој установи.

Број чланова, састав и начин рада комисије за унапређење квалитета рада уређују се статутом војне здравствене установе.

XV. СТРУЧНИ САВЕТ ВОЈНЕ ЗДРАВСТВЕНЕ СЛУЖБЕ

Члан 77.

О развоју и квалитету здравствене заштите у Министарству одбране, Војсци Србије, организацији војне здравствене службе и систему војног здравственог осигурања стара се Министарство одбране и Војска Србије.

Стручни савет војне здравствене службе (у даљем тексту: Стручни савет) саветодавно је тело начелника организационе јединице Министарства надлежне за војно здравство, који председава стручним саветом и који својим актом одређује састав и чланове стручног савета.

Члан 78.

Надлежност Стручног савета јесте да:

- 1) прати развој здравствене заштите и здравственог осигурања у Министарству одбране и Војсци Србије и њихово усклађивање са европским и међународним стандардима;
- 2) предлаже мере за очување и унапређење здравственог стања и јачање здравственог потенцијала корисника права;
- 3) предлаже мере за равномерно остваривање здравствене заштите свих корисника права, као и мере за унапређење здравствене заштите угрожених популација;
- 4) предлаже мере за функционисање војне здравствене службе и војног здравственог осигурања заснованог на принципима одрживости и ефикасности;
- 5) врши поступак процене квалитета програма континуиране едукације здравствених радника и здравствених сарадника, у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији;
- 6) даје мишљење на предлог плана развоја кадрова у војном здравству;
- 7) даје мишљење о уписној политици на војно-медицински факултет и школе здравствене струке и сарађује са надлежним органима и другим стручним телима у предлагању мера рационалне уписне политике на војно-медицински факултет и школе здравствене струке;
- 8) даје иницијативу и предлаже мере ради спровођења реформе у области здравствене заштите у Министарству одбране и Војсци Србије и војног здравственог осигурања;
- 9) разматра и друга питања из области здравствене заштите и здравственог осигурања и пружа стручну помоћ државним органима, организацијама и установама у реализацији задатака који се односе на друштвену бригу о здрављу;

10) обавља и друге послове, у складу са законом.

XVI. СТИЦАЊЕ СРЕДСТАВА ЗА РАД ВОЈНИХ ЗДРАВСТВЕНИХ УСТАНОВА

Члан 79.

Средства за рад војне здравствене установе обезбеђују се на начин прописан законом којим се уређује буџетски систем у Републици Србији.

Члан 80.

Војна здравствена установа остварује приходе од организације здравственог осигурања закључивањем уговора о пружању здравствене заштите, у складу са законом којим се уређује здравствено осигурање.

Члан 81.

Здравствене услуге које војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа пружа на захтев послодавца на терет средстава послодавца, наплаћују се по ценама које утврди начелник, односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина, уз сагласност начелника организационе јединице Министарства надлежне за војно здравство.

Здравствене услуге које војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа пружа грађанима на њихов захтев, као и здравствене услуге које нису обухваћене обавезним здравственим осигурањем, наплаћују се од грађана, по ценама које утврди начелник, односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина, уз сагласност начелника организационе јединице Министарства надлежне за војно здравство.

XVII. ЗДРАВСТВЕНИ РАДНИЦИ И ЗДРАВСТВЕНИ САРАДНИЦИ

1. Заједничке одредбе

Члан 82.

На здравствене раднике и здравствене сараднике који непосредно као професију обављају здравствену делатност у војним здравственим установама примењује се закон којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији у делу који се односи на услове за обављање здравствене делатности, чланство у коморама, услове за самостално пружање здравствене заштите, стицање и губљење лиценце и друге заједничке одредбе тога закона које се односе на здравствене раднике и здравствене сараднике, одредбе које се односе на приправнички стаж, волонтерско обављање приправничког стажа и стручни испит здравствених радника и здравствених сарадника.

На здравствене раднике и здравствене сараднике из става 1. овог члана примењују се одредбе закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији у делу који се односи на стручно усавршавање здравствених радника и здравствених сарадника, специјализације и уже специјализације, континуирану едукацију, признавање стране школске исправе (нострификација

дипломе), добијање назива примаријуса, издавање, обнављање и одузимање одобрења за самостални рад.

2. План стручног усавршавања

Члан 83.

Војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа дужна је да здравственом раднику и здравственом сараднику обезбеди стручно усавршавање, у складу са овим законом, а према плану стручног усавршавања здравствених радника и здравствених сарадника у војној здравственој установи, односно санитетској јединици и установи.

План стручног усавршавања из става 1. овог члана доноси војна здравствена установа, односно санитетска јединица и установа на основу плана развоја кадрова у војном здравству који доноси министар одбране, на предлог организационог дела Министарства надлежног за војно здравство.

План развоја кадрова у војном здравству из става 2. овог члана садржи:

- 1) програм стручног усавршавања здравствених радника и здравствених сарадника;
- 2) број специјализација и ужих специјализација које се одобравају на годишњем нивоу;
- 3) критеријуме и ближе услове за одобравање специјализација и ужих специјализација;
- 4) друга питања од значаја за стручно усавршавање здравствених радника и здравствених сарадника, у складу са овим законом.

3. Допунски рад здравствених радника

Члан 84.

Здравствени радник и здравствени сарадник на служби у војној здравственој установи, односно санитетској јединици и установи, као и друго лице на служби у војној здравственој установи (у даљем тексту: друго запослено лице) које чини тим са здравственим радником у обављању здравствене делатности у складу са овим законом, може да обавља допунски рад у војној здравственој установи, другој здравственој установи, односно приватној пракси ван редовног радног времена, у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији и подзаконским актом којим је уређен допунски рад у војним здравственим установама.

Допунски рад из става 1. овог члана може да се обавља у војној здравственој установи у којој се здравствени радник, здравствени сарадник, односно друго запослено лице налази у радном односу са пуним радним временом, односно у другој здравственој установи, односно код другог послодавца, само под условом да рад здравственог радника, здравственог сарадника, односно другог запосленог лица ван редовног радног времена за који се закључује уговор о допунском раду, не утиче на организацију рада појединачних делова војне здравствене установе или војне здравствене установе у целини.

Ради обављања допунског рада из ст. 1. и 2. овог члана, здравствени радник, здравствени сарадник, односно друго запослено лице закључује уговор о допунском раду са војном здравственом

установом, односно другом здравственом установом, односно са послодавцем код којег обавља допунски рад.

Здравствени радник, здравствени сарадник, односно друго запослено лице може да закључи уговор о допунском раду највише до једне трећине пуног радног времена.

Начин, поступак и услове, као и друга питања од значаја за организовање и обављање допунског рада здравствених радника, здравствених сарадника, односно других запослених лица на служби у Министарству одбране и Војсци Србије прописује министар одбране.

Члан 85.

Уговор о допунском раду може да се закључи:

- 1) за пружање здравствених услуга које нису обухваћене обавезним здравственим осигурањем у погледу садржаја, обима и стандарда, односно здравствених услуга које се не остварују на начин и у поступку који су прописани за остваривање права из обавезног здравственог осигурања;
- 2) за пружање здравствених услуга које војна здравствена установа пружа за потребе организације обавезног здравственог осигурања, а за које не може на друкчији начин да обезбеди одговарајући кадар;
- 3) за пружање здравствених услуга које војна здравствена установа пружа за потребе лица која немају својство осигураног лица у складу са законом којим се уређује здравствено осигурање у Републици Србији.

Члан 86.

Уговор о допунском раду закључује се у писменом облику и садржи: врсту, начин, време трајања посла, висину и начин утврђивања накнаде за рад, обвезника уплате утврђене накнаде за пружену здравствену услугу, у складу са законом.

Пацијент коме је пружена здравствена услуга уплаћује војној здравственој установи утврђену накнаду за пружену здравствену услугу.

О пруженој здравственој услузи војна здравствена установа је дужна да пацијенту изда рачун на прописаном обрасцу, односно да за пружене здравствене услуге изда фактуру организацији обавезног здравственог осигурања, односно осигуравајућем друштву, у складу са прописима којима се уређује здравствено осигурање.

Војна здравствена установа је дужна да исплати здравственом раднику, здравственом сараднику, односно другом запосленом лицу уговорену накнаду из става 1. овог члана, са првом наредном исплатом плате, а најкасније у року од 30 дана од дана пружања здравствене услуге, односно од дана плаћања пружене здравствене услуге или преноса средстава од организације обавезног здравственог осигурања, односно од осигуравајућег друштва.

Војна здравствена установа дужна је да води евиденцију о закљученим уговорима о допунском раду.

Војна здравствена установа води посебну евиденцију у којој се исказују и воде средства остварена по основу обављања допунског рада у складу са овим законом.

Војне здравствене установе које организују допунски рад у складу са овим законом, дужне су да пацијенту пруже потребне информације о начину и поступку пружања здравствених услуга у оквиру допунског рада, као и да на видном месту истакну обавештења о организацији допунског рада, као и лицима која су ангажована по основу уговора о допунском раду.

Члан 87.

Здравствени радник, здравствени сарадник, односно друго запослено лице које обавља послове по основу уговора о допунском раду у складу са овим законом остварује права из обавезног социјалног осигурања у складу са законом.

XVIII. КВАЛИТЕТ ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ, ПРОВЕРА КВАЛИТЕТА СТРУЧНОГ РАДА И АКРЕДИТАЦИЈА

1. Квалитет здравствене заштите

Члан 88.

Под квалитетом здравствене заштите, у смислу овог закона, подразумевају се мере и активности којима се у складу са савременим достигнућима медицинске, стоматолошке и фармацеутске науке и праксе, као и савременим достигнућима науке и праксе која доприноси вишем нивоу квалитета здравствених услуга које пружају здравствени сарадници, повећавају могућности повољног исхода и смањује ризик настанка нежељених последица по здравље и здравствено стање војних осигураника и других осигураника.

Квалитет здравствене заштите, из става 1. овог члана, процењује се на основу одговарајућих показатеља који се односе на обезбеђеност становништва здравственим радницима, капацитет здравствених установа, опрему, односно који се односе на показатеље процеса и резултата рада и исхода по здравље становништва, као и на основу других показатеља на основу којих се процењује квалитет здравствене заштите.

Показатељи квалитета здравствене заштите из става 2. овог члана, процењивање квалитета здравствене заштите и поступак провере квалитета стручног рада уређују се на начин прописан законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

2. Провера квалитета стручног рада

Члан 89.

Под провером квалитета стручног рада, у смислу овог закона, подразумева се поступак провере квалитета стручног рада војних здравствених установа, односно санитетских јединица и установа, здравствених радника и здравствених сарадника.

Члан 90.

Провера квалитета стручног рада врши се као:

- 1) унутрашња провера квалитета стручног рада;
- 2) спољна провера квалитета стручног рада.

Унутрашња провера квалитета стручног рада

Члан 91.

Унутрашња провера квалитета стручног рада спроводи се у свакој војној здравственој установи, односно санитарској јединици и установи, као и над радом здравствених радника и здравствених сарадника.

Унутрашња провера квалитета стручног рада у војној здравственој установи, односно санитарској јединици и установи спроводи се на основу годишњег програма провере квалитета стручног рада који утврђује комисија за унапређење квалитета стручног рада војне здравствене установе, односно санитарске јединице и установе, а начелник односно управник војне здравствене установе, односно надлежни старешина санитарске јединице и установе може одредити и ванредну унутрашњу контролу стручног рада.

Члан 92.

Здравствени радници и здравствени сарадници за квалитет стручног рада одговарају претпостављеном старешини организацијског дела војне здравствене установе, односно санитарске јединице и установе у којој се налазе на служби.

Претпостављени старешина из става 1. овог члана за квалитет свог рада, као и за квалитет стручног рада организацијског дела односно службе којом руководи, одговара начелнику односно управнику војне здравствене установе, односно надлежном старешини санитарске јединице и установе.

Спољна провера квалитета стручног рада

Члан 93.

Спољна провера квалитета стручног рада може бити редовна и ванредна.

Редовну и ванредну спољну проверу квалитета стручног рада организује и спроводи Министарство надлежно за послове здравља, у складу са законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Војна здравствена установа, као и здравствени радник, односно здравствени сарадник дужни су да сарађују са стручним надзорницима, као и да им доставе све потребне податке и другу документацију потребну за спровођење редовне и ванредне спољне провере квалитета стручног рада.

Војна здравствена установа, здравствени радник, односно здравствени сарадник може поднети приговор министру здравља на извештај надзорника о спроведеној контроли стручног рада, у року од три дана од дана пријема извештаја.

Спољна провера квалитета стручног рада војних здравствених установа врши се на начин, под условима и у поступку приписаном законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији и подзаконским прописима донесеним у извршавању тог закона.

3. Акредитација

Члан 94.

Акредитација, у смислу закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији, јесте поступак оцењивања квалитета рада здравствене установе, на основу примене оптималног нивоа утврђених стандарда рада здравствене установе у одређеној области здравствене заштите, односно грани медицине, стоматологије, односно фармацеутске здравствене делатности.

Акредитација војних здравствених установа спроводи се на начин прописан законом којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији.

Део трећи

ЗДРАВСТВЕНО ОСИГУРАЊЕ ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА

I Обезбеђивање и спровођење здравственог осигурања војних осигураника

Члан 95.

Здравствено осигурање војних осигураника је обавезно здравствено осигурање којим се професионалним војним лицима и осигураним лицима обухваћеним војним здравственим осигурањем обезбеђују право на здравствену заштиту и право на новчане накнаде и помоћ за случајеве утврђене овим законом.

Члан 96.

Здравствено осигурање војних осигураника организује се на начелу солидарности и узајамности, као и на другим начелима, утврђеним овим законом.

Члан 97.

Здравствено осигурање војних осигураника обезбеђује се и спроводи у Фонду.

Члан 98.

Права из здравственог осигурања војних осигураника не могу се преносити на друга лица, нити се могу наслеђивати.

Новчана накнада која је доспела за исплату, а остала је неисплаћена услед смрти лица обухваћеног здравственим осигурањем војних осигураника, могу се наслеђивати.

Члан 99.

Средства за остваривање права из здравственог осигурања војних осигураника обезбеђују се уплатом доприноса за обавезно здравствено осигурање војних осигураника (у даљем тексту: допринос), као и из других извора, у складу са законом.

Члан 100.

Здравствено осигурање војних осигураника обухвата осигурање за случај повреде на раду или професионалне болести и осигурање за случај болести и повреде ван рада.

I. НАЧЕЛА ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА

Члан 101.

У организовању и спровођењу здравственог осигурања војних осигураника примењују се начела здравственог осигурања у складу са законом којим је уређена област здравственог осигурања у Републици Србији.

II. КОРИСНИЦИ ПРАВА НА ЗДРАВСТВЕНО ОСИГУРАЊЕ ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА

Члан 102.

Права из здравственог осигурања војних осигураника, у складу са овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона, обезбеђују се војним осигураницима и осигураним лицима.

Права из војног здравственог осигурања обезбеђују се и другим осигураним лицима, која су осигурана за одређене случајеве, у складу са овим законом.

1. Осигурана лица

Члан 103.

Права из војног здравственог осигурања утврђена овим законом обезбеђују се и члановима породице војних осигураника уколико обавезно здравствено осигурање не остварују по другом основу.

Члановима породице, у смислу овог закона, сматрају се:

1) чланови уже породице (супружник, деца рођена у браку или ван брака, усвојена и пасторчад и деца узета на издржавање);

2) чланови шире породице (родитељи, очух, маћеха, усвојитељ, деда, баба, унучад, браћа и сестре које осигураник издржава, у смислу прописа о породичној заштити, као и прописа о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана).

Члан 104.

Разведени супружник осигураника коме је судском одлуком утврђено право на издржавање има права из војног здравственог осигурања ако је у моменту развода био старији од 45 година (жена) односно 55 година (мушкарац), или без обзира на године живота ако му је у време развода брака утврђен потпуни губитак радне способности у смислу прописа о пензијском и инвалидском осигурању.

Члан 105.

Дете осигураника има права из војно здравственог осигурања до навршених 18 година живота, односно до краја прописаног средњошколског, односно високошколског образовања а најкасније до навршених 26 година живота.

Дете из става 1. овог члана које је због болести прекинуло школовање има права из обавезног здравственог осигурања и за време трајања те болести, а ако настави школовање има права из обавезног здравственог осигурања и после старосне границе утврђене у ставу 1. овог члана, али најдуже онолико времена колико је трајао прекид школовања због болести. Оправданост прекида школовања због болести цени лекарска комисија која се образује у складу са овим законом.

Ако дете из става 1. овог члана постане неспособно за самосталан живот и рад у смислу прописа о пензијском и инвалидском осигурању пре него што истекну рокови за школовање, има права из обавезног здравственог осигурања и за време док таква неспособност траје.

Дете из става 1. овог члана које постане неспособно за самосталан живот и рад, у смислу прописа о пензијском и инвалидском осигурању и после узраста утврђеног у ставу 1. овог члана, има права из обавезног здравственог осигурања док таква неспособност траје ако га осигураник издржава због тога што нема сопствених прихода за издржавање.

2. Други осигураници

Члан 106.

Други осигураници имају право на бесплатну здравствену заштиту на терет средстава Министарства одбране, у обиму утврђеном овим законом, и то:

- 1) све облике превентивне медицинске заштите;
- 2) лекарске прегледе, лечење и друге врсте медицинске помоћи;
- 3) лекарске прегледе и друге врсте медицинске помоћи ради праћења и проверавања здравственог стања;
- 4) давање лекова, помоћног материјала који служи за употребу лека и санитетског материјала потребног за лечење;
- 5) превенцију, негу и лечење обољења зуба и уста;

б) зубнотехничку помоћ и зубнопротетичка средства;

7) ортопедска помагала.

Члан 107.

Лица из члана 102. овог закона остварују здравствену заштиту у војним здравственим установама, а могу је остваривати и у другим здравственим установама:

- 1) ако у месту службовања нема војне здравствене установе;
- 2) ако војна здравствена установа не може да пружи одговарајуће облике здравствене заштите;
- 3) у хитним случајевима.

Здравствена заштита из става 1. овог члана, осим у хитним случајевима, остварује се по упуту изабраног лекара.

Члан 108.

Други осигураници, по отпуштању из Војске Србије имају право на здравствену заштиту за повреде или обољења која су добили за време службе у Војсци Србије која су непосредна последица вршења војне службе, ако то право не остварују по другом основу.

Лица из става 1. овог члана код којих се појави обољење по отпуштању из Војске Србије имају право на здравствену заштиту ако у року од два месеца од дана отпуштања из Војске пријаве то обољење органу Министарства одбране надлежном за војну обавезу према месту пребивалишта и ако надлежна војнолекарска комисија утврди да је обољење настало за време службе у Војсци Србије.

Надлежна војнолекарска комисија из става 2. овог члана је за војнике на служењу војног рока, за слушаоце школа за резервне официре и лица у резервном саставу нижа војнолекарска комисија, а за студенте кадете и ученике војних школа је виша војнолекарска комисија.

Члан 109.

Други осигураници, који због погоршања обољења које су имали пре ступања у Војску Србије буду отпуштени из Војске Србије, имају право на војну здравствену заштиту за то обољење до излечења, односно до стабилизације обољења, а најдуже до 12 месеци од дана отпуштања из Војске Србије, ако је погоршање обољења последица вршења војне службе и ако право на здравствену заштиту не остварују по другом основу.

III. ПРАВА ИЗ ВОЈНОГ ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА

Члан 110.

Права из војног здравственог осигурања јесу:

- 1) право на здравствену заштиту;

- 2) право на накнаду зараде за време привремене спречености за рад осигураника (у даљем тексту: накнада зараде);
- 3) право на накнаду трошкова превоза у вези са коришћењем здравствене заштите (у даљем тексту: накнада трошкова превоза);
- 4) право на накнаду погребних трошкова и посмртну помоћ;
- 5) право на једнократну новчану помоћ.

1. Право на здравствену заштиту

Члан 111.

Здравствена заштита корисника права која се овим законом обезбеђује обухвата:

- 1) лекарске прегледе и друге врсте медицинске помоћи ради праћења и проверавања здравственог стања и утврђивања здравствене способности за рад на одређеном радном месту;
- 2) предузимање стручних медицинских мера за унапређивање здравственог стања, односно спречавања обољења (вакцинације и друге имунизације, хемиопрофилакса, санирање клицоноштва, дезинфекција и друге заштитне мере у стану, када су медицински индициране услед појаве заразних болести и др.);
- 3) лекарске прегледе, лечење болесника и друге врсте медицинске помоћи (у здравственим и другим специјализованим установама и у стану болесника и др.);
- 4) спровођење мера ради откривања и спречавања обољења од професионалних болести и спречавања несрећа на послу;
- 5) медицинску рехабилитацију у стационарној здравственој установи и у другој специјализованој установи за медицинску рехабилитацију;
- 6) превенцију, негу и лечење болести зуба и уста;
- 7) давање лекова, помоћног материјала који служи за употребу лека и санитетског материјала потребног за лечење;
- 8) зубнотехничку помоћ и зубнопротетичка средства;
- 9) давање протеза, ортопедских и других помагала, помоћних и санитарних справа.

Управни одбор Фонда општим актом ближе уређује права из става 1. овог члана.

Учешће корисника права у трошковима здравствене заштите

Члан 112.

При коришћењу одређених видова здравствене заштите може се предвидети учешће корисника права у трошковима здравствене заштите.

Видове и износе учешћа у трошковима здравствене заштите и ослобађање од учешћа прописује Влада.

Давалац здравствене услуге дужан је да кориснику права изда рачун за извршену здравствену услугу и наплаћено учешће корисника права у трошковима здравствене заштите.

Остваривање здравствене заштите

Члан 113.

Корисници права остварују здравствену заштиту у војним здравственим установама и санитетским јединицама и установама Војске Србије, а могу је остваривати и у другим здравственим установама:

- 1) ако у месту службовања, односно становање нема војне здравствене установе;
- 2) ако војна здравствена установа не може да пружи потребан облике здравствене заштите;
- 3) у хитним случајевима, ради отклањања непосредне опасности за живот и здравље;
- 4) у случајевима утврђеним уговором са надлежним фондом.

Здравствена заштита из става 1. овог члана, осим у хитним случајевима, остварује се по упуту надлежног лекара војне или цивилне здравствене установе у установама из Плана мреже здравствених установа и другим здравственим установама са којима постоји закључен уговор.

У хитним случајевима здравствена заштита корисника права остварује се без упута у најближу војну или цивилну здравствену установу, у складу са законом.

Управни одбор Фонда општим актом ближе уређује начин и поступак остваривања права из здравственог осигурања војних осигураника.

Општи акт из става 4. овог члана објављује се у „Службеном војном листу”.

Накнада трошкова цивилним здравственим установама за пружену здравствену заштиту војним осигураницима и осигураним лицима

Члан 114.

Трошкове цивилним здравственим установама и приватној пракси за пружене здравствене услуге, издате лекове и помагала војним осигураницима и осигураним лицима надокнађује Фонд.

Накнада трошкова за пружене здравствене услуге лицима из става 1. овог члана уређује се уговором закљученим између Фонда и Републичког фонда за здравствено осигурање.

Коришћење здравствене заштите у иностранству

Члан 115.

Професионалном припаднику Војске Србије и државном службенику и намештенику који се налази на служби, стручном усавршавању или школовању у иностранству обезбеђује се здравствена заштита која се по овом закону обезбеђује војном осигуранику у Републици Србији.

Здравствена заштита из става 1. овог члана обезбеђује се и члановима уже породице осигураника док бораве с њим у иностранству:

- 1) ако је осигураник на служби у иностранству дуже од шест месеци, здравствена заштита обезбеђује се у обиму у којем се обезбеђује и осигуранику од кога они изводе своје право на здравствено осигурање и за све време за које се здравствена заштита обезбеђује осигуранику;
- 2) ако је осигураник на служби у иностранству до шест месеци, обезбеђује се само неопходна здравствена заштита.

Неопходна здравствена заштита, у смислу овог закона, обухвата здравствену заштиту која је одговарајућа, односно потребна за дијагностику, односно лечење болести или повреда корисника права, која је у складу са стандардима добре медицинске праксе у земљи и која није пружена, на захтев корисника права или здравственог радника, ради стављања корисника права у повољнији положај у односу на друге кориснике права, односно ради стицања посебних користи за здравствену установу или здравственог радника.

Члан 116.

Војни осигураник и осигурано лице за време приватног боравка у иностранству (туристичко путовање и др.) има право на коришћење здравствене заштите на терет средстава обавезног здравственог осигурања само у случају хитне медицинске помоћи како би се отклонила непосредна опасност по живот и здравље.

Право на коришћење здравствене заштите у иностранству за време приватног боравка на терет средстава обавезног здравственог осигурања, има војни осигураник и осигурано лице ако је пре његовог одласка у иностранство добило потврду о коришћењу здравствене заштите у иностранству (у даљем тексту: потврда).

Услове, рок важења и поступак издавања потврде прописује Фонд, уз претходну сагласност министра одбране.

Акт из става 3. овог члана објављује се у „Службеном војном листу“.

Потврда се издаје на обрасцу који прописује Фонд, а на којем је одштампано и детаљно објашњење о начину, поступку и условима за коришћење здравствене заштите у иностранству.

Члан 117.

Војни осигураник и осигурано лице које је боравило у иностранству без претходно издате потврде о коришћењу здравствене заштите, нема право на накнаду трошкова који су настали коришћењем хитне медицинске помоћи за време боравка у иностранству.

Члан 118.

Уколико војни осигураник и осигурано лице за време боравка у иностранству користи хитну медицинску помоћ у стационарној здравственој установи, може је користити у иностранству само онолико времена колико је потребно да се оспособи за здравствено безбедан повратак у земљу.

Оправданост болничког лечења из става 1. овог члана цени надлежна војнолекарска комисија.

Члан 119.

За време боравка у иностранству војни осигураник и осигурано лице може користити здравствену заштиту из средстава обавезног здравственог осигурања само у здравственим установама које су у систему јавног здравља стране државе.

Члан 120.

Војни осигураник и осигурано лице остварује у иностранству право на набавку лекова, медицинско-техничких помагала, као и имплантата, који су неопходни у случају хитне медицинске помоћи, на начин на који то право остварују војни осигураници и осигурана лица у земљи, по претходно добијеном одобрењу Фонда, на основу налаза, оцене и мишљења надлежне војнолекарске комисије.

Право из става 1. овог члана остварује се на основу приложене медицинске документације коју захтева лекарска комисија, као и предрачуна и спецификације трошкова.

Члан 121.

Из средстава војног здравственог осигурања надокнађују се трошкови за остваривање права на здравствену заштиту у иностранству највише до износа трошкова за коришћење тих права у Републици Србији, под условима прописаним овим законом, а на основу налаза, оцене и мишљења надлежне војнолекарске комисије.

За лица из члана 115. овог закона Фонд рефундира трошкове за остваривање права на здравствену заштиту у иностранству у пуном износу.

Упућивање на лечење у иностранство

Члан 122.

Војни осигураници и осигурана лица могу се, у случају потребе, упутити на лечење у иностранство ако су оболели од болести која се не може лечити у Републици Србији, а у земљи у коју се упућују постоји могућност лечења, односно медицинског испитивања и утврђивања такве болести.

Министар одбране доноси општи акт којим ближе уређује услове, начин и поступак, као и врсте обољења, стања или повреда за које се може одобрити лечење у иностранству.

Влада даје сагласност на акт из става 2. овог члана.

Акт из става 2. овог члана објављује се у „Службеном војном листу”.

3. Право на накнаду путних трошкова у вези са коришћењем здравствене заштите

Члан 123.

Накнада трошкова превоза припада војном осигуранику односно кориснику војне пензије и осигураном лицу - члану породице корисника војне пензије ако је:

- 1) од изабраног лекара, војнолекарске комисије, војне здравствене установе или друге здравствене установе позван или упућен у друго место у вези са остваривањем права из здравственог осигурања одређених овим законом;
- 2) из места у којем је на служби, односно из места боравка у којем нема лекара морао да путује до најближег лекара или здравствене установе у другом месту ради лекарског прегледа или лечења;

Накнада трошкова смештаја припада лицу из става 1. овог члана ако због остваривања права из здравственог осигурања мора да преноћи у другом месту.

Накнаде из ст. 1. и 2. овог члана исплаћује Фонд према пропису о накнади путних и других трошкова који доноси Управни одбор Фонда.

Члан 124.

Накнада трошкова превоза припада лицу из члана 123. овог закона и за пратиоца ако је по оцени изабраног лекара, војнолекарске комисије, војне здравствене установе или друге здравствене установе том лицу потребан пратилац за време путовања и боравка у том месту.

4. Право на накнаду погребних трошкова и посмртну помоћ

Члан 125.

У случају смрти члана уже породице, војном осигуранику односно кориснику војне пензије припада накнада погребних трошкова.

Накнаду погребних трошкова исплаћује Фонд, у износу коју утврди Управни одбор Фонда.

Члан 126.

У случају смрти војног осигураника односно корисника војне пензије, члановима његове породице, и то: супружнику, а осталим члановима - ако их је војни осигураник до своје смрти издржавао, припада посмртна помоћ у једнократном износу двоструке плате без пореза и доприноса односно пензије која му је припадала за последњи месец пре његове смрти.

Ако има више чланова породице који имају право на посмртну помоћ, износ из става 1. овог члана дели се на једнаке делове између тих чланова породице.

Посмртну помоћ исплаћује Фонд.

5. Право на једнократну новчану помоћ

Члан 127.

Војни осигураник - професионални припадник Војске Србије који за време службе или у вези са службом у Војсци Србије, без своје кривице, задобије рану, повреду или озледу, па због тога наступи оштећење његовог организма од најмање 20% има право на једнократну новчану помоћ чија се висина одређује према степену телесног оштећења. Степен телесног оштећења утврђује се према републичким прописима којима се уређују права војних инвалида.

Под условима из става 1. овог члана, једнократна новчана помоћ припада и војном осигуранику кад наступи оштећење његовог организма од најмање 20% услед болести која је настала или се погоршала као непосредна последица службе у Војсци Србије.

Нехат се неће сматрати кривицом у смислу става 1. овог члана.

Ако војни осигураник погине или умре од задобијене ране, повреде или озледе под условима из ст. 1. и 2. овог члана, једнократна новчана помоћ припада његовој породици.

Једнократна новчана помоћ припада и породици војника, ученика и кадета војних школа, слушаоца школа за резервне официре и лица у резервном саставу који услед болести умре за време служења војног рока, односно школовања.

Под условима из ст. 1, 4. и 5. овог члана, једнократна новчана помоћ припада и лицу, односно породици лица када наступи оштећење његовог организма, односно када изгуби живот за време одласка на службу у Војску Србије или за време повратка са те службе.

Члан 128.

Под службом у Војсци Србије, у смислу члана 127. овог закона, подразумева се вршење редовног или ванредног службеног посла, као и другог посла који се обавља по наређењу надлежног старешине.

Под вршењем дужности у вези са службом, у смислу члана 127. овог закона, подразумева се:

- 1) одлазак на службену дужност, односно повратак са службене дужности;
- 2) одлазак војника, ученика и кадета војних школа, слушаоца школа за резервне официре и лица у резервном саставу на одсуство и повратак са одсуства;
- 3) боравак војника, ученика и кадета војних школа, слушаоца школа за резервне официре и лица у резервном саставу у војној згради, кругу касарне, логору, аеродрому, полигону, броду или другом пловном средству речне флотиле или на другом месту на којем је био по правилима службе или по наређењу, односно одобрењу надлежног старешине, као и на одобреном изласку из јединице, односно установе у слободно време, осим на одсуству.

Члан 129.

Право на једнократну новчану помоћ имају чланови породице војног осигураника, и то:

- 1) супружник;

2) деца рођена у браку, ван брака или усвојена, ако нису старија од 18 година, односно 26 година - ако се налазе на школовању, осим деце која су у радном односу, а без обзира на године живота - ако су трајно и потпуно неспособна за рад;

3) родитељи, односно усвојилац и његов супружник;

4) очух и маћеха;

5) браћа и сестре - ако нису старији од 18 година, односно 26 година ако се налазе на редовном школовању, осим браће и сестара који су у радном односу, а без обзира на године живота - ако су трајно и потпуно неспособни за рад;

б) деда и баба.

Право на једнократну новчану помоћ нема супружник који је неоправдано напустио брачну заједницу. Чињеницу да је супружник неоправдано напустио брачну заједницу утврђује суд опште надлежности у ванпарничном поступку.

Децом, у смислу става 1. тачка 2) овог члана, сматрају се и пасторчад, унучад и деца без родитеља коју је професионални припадник Војске Србије издржавао, ако испуњавају услове у погледу година живота деце одређене у тачки 2.

Родитељи, усвојилац и његов супружник, очух и маћеха и браћа и сестре имају право на једнократну новчану помоћ ако погинули, односно умрли професионални припадник Војске Србије нема супружника ни деце или ако супружник и деца немају право на ту помоћ. Изузетно, родитељи које је погинуло, односно умрли професионални припадник Војске Србије издржавао имају право на једнократну новчану помоћ када то лице има само супружника.

Деда и баба имају право на једнократну новчану помоћ ако погинули, односно умрли професионални припадник Војске Србије нема сродника из става 4. овог члана или ако ти сродници немају право на једнократну новчану помоћ.

Ако више лица имају право на једнократну новчану помоћ, укупан износ помоћи који им припада дели се на једнаке делове.

Једнократну новчану помоћ исплаћује јединица односно установа Војске Србије у којој је лице било на служби у моменту настанка основа за признавање права.

Члан 130.

Степен телесног оштећења на основу којег се остварује право на једнократну новчану помоћ из члана 127. овог закона доказује се правноснажним решењем о признању својства мирнодопског војног инвалида или налазом војнолекарске комисије.

У случају смрти професионалног припадника Војске Србије, поступак за додељивање једнократне новчане помоћи покреће се по службеној дужности.

Када се поступак за додељивање једнократне новчане помоћи покреће на захтев, та помоћ може се остварити ако се захтев поднесе у року од три године од дана задобијања ране, повреде или озледе, односно наступања обољења или погоршања обољења које је изазвало оштећење организма.

Решење о праву на једнократну новчану помоћ доноси старешина на положају команданта бригаде и вишем положају.

Члан 131.

Супружник професионалног припадника Војске Србије који погине или умре од задобијене ране, повреде или озледе, односно болести под условима из члана 127. ст. 1. и 2. овог закона, који нема право на породичну пензију, упућује се, на свој захтев, на оспособљавање ради стицања стручне спреме ако у часу смрти професионалног припадника Војске Србије нема стручну спрему и није у радном односу. Оспособљавање може трајати најдуже четири године.

Деца професионалног припадника Војске Србије из члана 129. став 1. тачка 2) овог закона, које погине или умре од задобијене ране, повреде или озледе, односно болести под условима из члана 127. ст. 1. и 2. овог закона, која су на редовном школовању, осим деце која су у радном односу, а коју је професионални припадник Војске Србије до своје смрти издржавао, имају право на месечну новчану накнаду за време школовања и друге накнаде у вези са школовањем, ако не остварују стипендију по другом основу.

Захтев из става 1. овог члана може се поднети у року од две године од дана смрти професионалног припадника Војске Србије.

Члан 132.

Поступак за остваривање права на једнократну новчану помоћ као и одређивање износа за лица која у смислу овог закона имају право на једнократну новчану помоћ и оспособљавање супружника и новчану накнаду за време школовања и друге накнаде у вези са школовањем прописује Влада, на предлог министра одбране.

Члан 133.

Породици другог осигураника који погине или умре за време службе у Војсци Србије или умре у здравственој установи у коју је за време службе у Војсци Србије упућен и задржан на лечењу и по престанку те службе, припада накнада погребних трошкова. Ако је сахрану другог осигураника извршило друго лице, накнада погребних трошкова припада том лицу.

Накнада погребних трошкова из става 1. овог члана припада у износу који утврди министар одбране.

Члан 134.

Права из чл. 127. до 133. овог закона исплаћује јединица односно установа у којој се професионални припадник Војске Србије налази на служби, а на терет Министарства одбране.

Доспелост права и рок за исплату доспелих права

Члан 135.

Накнада плате доспева истеком последњег дана за који осигуранику припада накнада ако привремена спреченост за рад траје краће од једног месеца, а ако траје један месец или дуже, истеком последњег дана у месецу за сваки месец у којем припада накнада плате.

Накнада путних трошкова доспева за исплату даном завршетка путовања у вези са лечењем.

Министарство одбране врши исплату накнаде из става 1. овог члана у роковима у којима се врши исплата плате за месец у којем је спреченост за рад трајала.

Накнада из става 2. овог члана врши се у року од 30 дана од дана пријема захтева за исплату накнаде.

Члан 136.

Захтев за остваривање новчане накнаде и других права из војног здравственог осигурања може се поднети у року од три године од дана доспелости права.

Члан 137.

Начин и поступак остваривања права на накнаде и помоћи прописује министар одбране.

Акт из става 1. овог члана објављује се у „Службеном војном листу“.

IV. УТВРЂИВАЊЕ СВОЈСТВА КОРИСНИКА ПРАВА И ОСТВАРИВАЊЕ ПРАВА ИЗ ВОЈНОГ ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА

1. Утврђивање својства корисника права

Члан 138.

Својство војног осигураника и осигураног лица утврђује Фонд.

Својство другог осигураника утврђује Министарство одбране.

Својство корисника права утврђује се само по једном основу.

Својство корисника права престаје даном престанка основа по којем је то својство признато.

Пријава података који се уносе у матичну евиденцију, у складу са овим законом, доставља се у року од осам дана од дана почетка запослења.

Члан 139.

Лицу коме је признато својство војног осигураника и осигураног лица Фонд издаје прописану исправу о здравственом осигурању (у даљем тексту: исправа о осигурању), којом се доказује својство војног осигураника, односно осигураног лица.

Лицу коме је признато својство другог осигураног лица Министарство одбране издаје исправу о осигурању.

Трошкове издавања исправе о осигурању из става 1. овог члана сноси војни осигураник за себе и чланове своје породице.

Висину трошкова из става 3. овог члана прописује Фонд.

Средства остварена наплатом трошкова из става 3. овог члана представљају приход Фонда.

Министар одбране даје сагласност на акт из става 4. овог члана.

Фонд прописује садржај и облик исправе о осигурању из става 1. овог члана.

Министарство одбране прописује садржај и облик исправе о осигурању из става 2. овог члана.

Акти из ст. 4, 7. и 8. овог члана објављују се у „Службеном војном листу“.

2. Матична евиденција о војним осигураницима и осигураним лицима и коришћењу права из здравственог осигурања војних осигураника

Члан 140.

Својство војног осигураника и осигураног лица у здравственом осигурању војних осигураника утврђује се на основу података који се воде у матичној евиденцији о војним осигураницима и осигураним лицима и коришћењу права из војног здравственог осигурања (у даљем тексту: матична евиденција), коју устројава и организује Фонд.

Члан 141.

У матичној евиденцији воде се подаци о војним осигураницима, осигураним лицима, обвезницима плаћања доприноса и коришћењу права из обавезног здравственог осигурања.

Матична евиденција води се по прописаним јединственим методолошким принципима.

Подаци се уносе у матичну евиденцију према прописаном јединственом кодексу шифара.

Подаци се уносе у матичну евиденцију на основу пријава на здравствено осигурање поднесених на прописаним обрасцима, које се могу достављати и путем средстава за електронску обраду података.

У случају када су пријаве на осигурање, пријаве промене у осигурању и одјаве са осигурања достављене путем средстава за електронску обраду података, подносилац пријаве, односно одјаве дужан је да их на захтев Фонда поднесе на прописаном обрасцу.

Јединствене методолошке принципе за вођење матичне евиденције, јединствени кодекс шифара и обрасце пријаве на осигурање, пријаве промене у осигурању и одјаве са осигурања и друга питања од значаја за вођење матичне евиденције - уређује министар одбране.

Члан 142.

Матична евиденција устројава се уношењем података о војном осигуранику, осигураним лицима и обвезнику уплате доприноса, на основу података из пријаве на осигурање, као и на основу других података у складу са овим законом.

Члан 143.

У матичну евиденцију уносе се подаци о:

- 1) војним осигураницима и осигураним лицима;
- 2) обвезницима плаћања доприноса за обавезно здравствено осигурање војних осигураника;
- 3) коришћењу права из обавезног здравственог осигурања.

Подаци из става 1. тачка 3) овог члана представљају службену тајну, воде се одвојено од других података, а те податке може уносити, односно њима руковати за то посебно овлашћено службено лице Фонда.

Министар одбране прописује податке о војним осигураницима, осигураним лицима и коришћењу права из војног здравственог осигурања који се уносе у матичну евиденцију.

Акт из става 3. овог члана објављује се у „Службеном војном листу“.

3. Учешће стручно-медицинских органа у поступку

Члан 144.

У одређивању врсте, обима и садржаја, начина и поступка остваривања права на здравствену заштиту корисника права, оцењивању привремене спречености за рад војних осигураника, оцењивању здравствене способности за вршење војне службе и школовање, као и у остваривању права на накнаду путних трошкова, као стручно-медицински органи у поступку учествују:

- 1) изабрани лекар;
- 2) нижа војнолекарска комисија;
- 3) виша војнолекарска комисија;
- 4) Војнолекарска комисија за летаче и падобранце;
- 5) Виша војнолекарска комисија за летаче и падобранце;
- 4) Главна војнолекарска комисија.

Лекар који је извршио преглед, односно који лечи корисника права, не може бити члан војнолекарске комисије која даје оцену о том војном осигуранику односно осигураном лицу.

Стручно-медицински органи раде на основу овлашћења из овог закона и општих аката донетих за спровођење овог закона.

Изабрани лекар

Члан 145.

Изабрани лекар:

- 1) одређује врсту и дужину кућног лечења и прати спровођење кућног лечења;
- 2) даје оцену о здравственом стању корисника права и упућује корисника права на оцену радне способности, односно инвалидности, у складу са овим законом;
- 3) утврђује дужину привремене спречености за рад због болести и повреде војног осигураника до 30 дана спречености за рад и предлаже нижој војнолекарској комисији продужење привремене спречености за рад, осим ако овим законом није друкчије одређено;
- 4) утврђује потребу да корисник права има пратиоца за време путовања;
- 5) утврђује потребу одсуствовања војног осигураника са посла ради неге члана уже породице;
- 6) даје мишљење о томе да ли је војни осигураник намерно проузроковао неспособност за рад, односно да ли је оздрављење намерно спречио;
- 7) даје налаз и мишљење о здравственом стању корисника права на основу чега се издаје потврда о здравственом стању корисника права ради коришћења здравствене заштите у иностранству;
- 8) врши друге послове у вези са остваривањем права из здравственог осигурања.

Поред послова из става 1. овог члана, изабрани лекар одређује старост трудноће ради остваривања права на одсуствовање са рада због трудноће и порођаја, даје мишљење о здравственом стању детета ради остваривања права војног осигураника на одсуствовање са рада због неопходне посебне неге детета, у складу са законом и утврђује привремену спреченост за рад војног осигураника.

Нижа војнолекарска комисија

Члан 146.

Нижа војнолекарска комисија врши следеће послове:

- 1) за кадете - ученике војних школа даје мишљење о потреби коришћења кућног лечења ради опоравка;
- 2) за регруте даје налаз и мишљење о здравственој способности за војну службу регрута, на захтев старешине који решава по жалби на решење регрутне комисије;
- 3) за војнике на служењу војног рока и војнике упућене на курс за резервне официре
 - 1) даје оцену о здравственој способности за војну службу,
 - 2) мишљење о потреби коришћења кућног лечења ради опоравка;
- 4) за професионална војна лица:
 - 1) даје налаз, оцену и мишљење о потреби ослобађања од обављања дужности органа унутрашње службе у трајању до шест месеци, наводећи дужности од које се ослобађа,

- 2) даје оцену и утврђује дужину привремене спречености за рад војног осигураника, по предлогу изабраног лекара, преко 30 дана до 180 дана привремене спречености за рад, односно привремене спречености за рад због неге члана уже породице дуже од 15 дана, односно дуже од седам дана,
- 5) даје оцену по приговору корисника права или послодавца на оцену изабраног лекара односно на чињенично стање које је тај лекар утврдио;
- 6) даје оцену о здравственој способности за војну службу лица у резервном саставу;
- 7) врши друге послове у вези са остваривањем права из здравственог осигурања.

Виша војнолекарска комисија

Члан 147.

Виша војнолекарска комисија врши следеће послове:

- 1) даје оцену о здравственој способности кандидата за кадете - ученике за школовање у војним школама и кандидата за војне стипендисте;
- 2) даје оцену о здравственој способности кадета - ученика односно стипендисте у току школовања, и у последњој години школовања, као и пре произвођења кадета у први официрски чин;
- 3) за професионална војна лица:
 - а) даје предлог у вези са оценом способности за професионалну војну службу и упућује на даљу надлежност у Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање;
 - б) даје мишљење у вези са преквалификацијом за превођење у други род односно службу, у складу са здравственим стањем;
 - в) даје налаз, оцену и мишљење о потреби ослобађања од обављања дужности органа унутрашње службе у трајању преко шест месеци или трајно, наводећи дужности којих се ослобађа;
 - г) одобрава привремену спреченост за рад професионалним војним лицима преко 180 дана, а на основу предлога сталних конзилијума формираних у оквиру војно здравствених установа;
 - д) одобрава привремену спреченост за рад професионалним војним лицима ради неге детета до навршених 18 година живота у случају тешког оштећења здравственог стања због тешког оштећења можданих структура, малигне болести, или другог тешког погоршања здравственог стања детета, на предлог здравствене установе која обавља здравствену делатност на терцијерном нивоу у којој се дете лечи, као и упута изабраног лекара до четири месеца;
- 4) даје мишљење о здравственим стању корисника права, цивилних лица и чланова њихових породица које је од утицаја при одлучивању о решавању стамбеног питања;
- 5) даје оцену по приговору на оцену коју је дала нижа војнолекарска комисија у првом степену;
- 6) испитује, на захтев за ревизију, правилност оцене коју је дала нижа војнолекарска комисија и даје своју оцену, осим ако је оцена ниже војнолекарске комисије дата поводом приговора на оцену изабраног лекара, односно поводом жалбе на решење регрутне комисије или захтева за ревизију оцене коју је дала регрутна комисија;

7) даје налаз, оцену и мишљење о степену телесног оштећења у вези са остваривањем једнократне новчане помоћи;

8) даје налаз, оцену и мишљење у вези са утврђивањем неспособности за самосталан живот и рад деце војних осигураника ради остваривања права из здравственог осигурања;

9) врши друге послове у вези са остваривањем права из здравственог осигурања.

Коначну сагласност на налаз, оцену и мишљење из става 1. тач. 1) и 2) овог члана којим је утврђена неспособност за школовање даје организациона јединица Министарства надлежна за здравство.

Војнолекарска комисија за летаче и падобранце

Члан 148.

Војнолекарска комисија за летаче и падобранце врши следеће послове:

1) даје оцену и мишљење о способности за летачку службу за војне летаче из сталног и резервног састава Војске Србије;

2) даје оцену и мишљење о способности за извођење падобранских скокова за падобранце из сталног и резервног састава Војске Србије;

3) даје мишљење о подобности за вршење одређене летачке односно падобранске струке;

4) даје оцену и мишљење о потреби одсуства са рада због привремене спречености за рад и лечења, забрани летења односно извођења падобранских скокова, уз обављања осталих дужности, за војне летаче и старешине падобранце;

5) даје мишљење о потреби поштеде војних летача и падобранаца од маршевања преко шест километара, обавезне физичке обуке и дежурства у трајању од 12 месеци;

б) даје оцену и мишљење о способности кандидата за школовање за пилоте и падобранце;

7) даје оцену и мишљење о способности за службу за коју се школују и мишљења о потреби одсуства са рада због привремене спречености за рад и лечења за лица која се налазе на школовању за летаче и падобранце;

8) врши друге послове у вези са остваривањем права из здравственог осигурања.

Виша војнолекарска комисија за летаче и падобранце

Члан 149.

Виша војнолекарска комисија за летаче и падобранце одлучује по приговору на налаз, оцену и мишљење Војнолекарске комисије за летаче и падобранце.

Главна војнолекарска комисија

Члан 150.

Главна војнолекарска комисија врши следеће послове:

- 1) даје оцену по приговору на оцену коју је дала виша војнолекарска комисија у првом степену;
- 2) испитује, на захтев за ревизију, правилност оцене коју је дала виша војнолекарска комисија и даје своју оцену, осим ако је оцена више војнолекарске комисије дата поводом приговора на оцену ниже војнолекарске комисије, односно поводом захтева за ревизију оцене коју је дала нижа војнолекарска комисија;
- 3) даје оцену о захтевима за накнаду трошкова лечења и путних трошкова у иностранству;
- 4) утврђује здравствено стање корисника права ради издавања потврде о коришћењу здравствене заштите корисника права у иностранству, у складу са овим законом;

Налаз, оцену и мишљење донето у ревизионом поступку, у вези са оценом здравствене способности ученика – кадета у току школовања, последњој години школовања и пре произвођења кадета у први официрски чин, достављати на сагласност организационом делу Министарства надлежном за послове здравства.

Члан 151.

Састав, организација и начин рада војнолекарских комисија ближе се уређују општим актом који доноси министар одбране.

4. Приговор у поступку остваривања права на здравствену заштиту

Члан 152.

Ако корисник права није задовољан оценом коју је дао изабрани лекар, може изјавити приговор нижој војнолекарској комисији односно војнолетачкој комисији.

Приговор се подноси усмено или писмено, у року од 48 сати од саопштавања оцене изабраног лекара - лекару против чије оцене је приговор изјављен или непосредно комисији.

Изабрани лекар коме је усмено изјављен приговор, ако не преиначи своју оцену, дужан је да о томе сачини забелешку, коју потписује и осигурано лице.

Изабрани лекар коме је изјављен приговор дужан је да предмет одмах достави надлежној лекарској комисији.

Члан 153.

Нижа војнолекарска комисија односно Војнолекарска комисија за летаче и падобранце дужна је да хитно узме у поступак приговор ради доношења оцене.

Ако је приговор изјављен против оцене о привременој спречености за рад војног осигураника, комисија је дужна да војног осигураника одмах позове на преглед. У осталим случајевима комисија одмах позива на преглед корисника права ако сматра да је то потребно за давање оцене. Ако комисија сматра да је потребна допуна медицинске обраде, без одлагања одредиће потребна медицинска испитивања по којима је изабрани лекар дужан да поступи.

Оцена о здравственом стању корисника права и оцена о привременој спречености за рад морају бити потпуне, образложене и у складу са документацијом која служи као основ за давање оцене.

Оцена коју нижа војнолекарска комисија односно Војнолекарска комисија за летаче и падобранце даје поводом изјављеног приговора на оцену изабраног лекара из става 1. овог члана, коначна је.

О оцени комисије писмено се обавештавају корисник права, изабрани лекар и јединица односно установа у којој је лице на служби.

Члан 154.

Против оцене ниже војнолекарске комисије односно Војнолекарске комисије за летаче и падобранце када је она донета без претходне оцене изабраног лекара корисник права који је незадовољан оценом комисије, може изјавити приговор вишој војнолекарској комисији односно Вишој војнолекарској комисији за летаче и падобранце у року од три дана од дана саопштења оцене ниже војнолекарске комисије.

Приговор на оцену ниже војнолекарске комисије односно Војнолекарске комисије за летаче и падобранце подноси се усмено на записник или писмено нижој војнолекарској комисији односно Војнолекарске комисије за летаче и падобранце против чије се оцене изјављује приговор. Нижа војнолекарска комисија односно Војнолекарска комисија за летаче и падобранце дужна је да приговор заједно са предметом хитно достави вишој војнолекарској комисији односно Вишој војнолекарској комисији за летаче и падобранце. Приговор се може поднети писмено и непосредно вишој војнолекарској комисији односно Вишој војнолекарској комисији за летаче и падобранце.

Члан 155.

Виша војнолекарска комисија односно Виша војнолекарска комисија за летаче и падобранце дужна је да хитно узме у поступак приговор, ради давања своје оцене.

Ако је приговор изјављен против оцене о привременој спречености за рад, комисија је дужна да војног осигураника одмах позове на преглед. У осталим случајевима комисија даје своју оцену на основу медицинске документације, а може, ако нађе за потребно, позвати корисника права на преглед. Ако комисија сматра да је потребно допунити медицинску обраду, одредиће без одлагања потребна медицинска испитивања.

Оцена коју је дала виша војнолекарска комисија односно Виша војнолекарска комисија за летаче и падобранце поводом изјављеног приговора на оцену ниже војнолекарске комисије односно Војнолекарске комисије за летаче и падобранце коначна је.

О оцени више војнолекарске комисије односно Више војнолекарске комисије за летаче и падобранце писмено се обавештава корисник права, нижа војнолекарска комисија односно војнолекарска комисија за летаче и падобранце против чије оцене је изјављен приговор и јединица односно установа у којој је лице на служби.

Члан 156.

Благовремено поднет приговор на оцену изабраног лекара, ниже војнолекарске комисије и Војнолекарске комисије за летаче и падобранце, одлаже поступање у складу са том оценом.

5. Обнова поступка оцене о привременој спречености за рад

Члан 157.

Надлежни старешина може захтевати да се војни осигураник чију је привремену спреченост за рад оценио изабрани лекар, односно ниже војнолекарска комисија, подвргне поновном прегледу од стране ниже војнолекарске комисије, односно више војнолекарске комисије, ради поновног оцењивања његове привремене спречености за рад. Поновни преглед не може се захтевати ако се војни осигураник налази на стационарном лечењу, осим у случају лечења у дневној болници.

Иницијативу да се војни осигураник подвргне поновном прегледу из става 1. овог члана може дати и изабрани лекар, односно нижа војнолекарска комисија.

Поновни преглед може се захтевати у року од 30 дана од дана извршене оцене стручно-медицинског органа у поступку.

Војни осигураник дужан је да се јави нижој војнолекарској комисији, односно вишој војнолекарској комисији, ради прегледа у року који она одреди. Ако се војни осигураник без оправданог разлога не одазове позиву на преглед, обуставља му се исплаћивање накнаде плате и не припада му накнада све док се не одазове позиву.

6. Вештачење у поступку остваривања права из обавезног здравственог осигурања

Члан 158.

Фонд, по службеној дужности или на захтев надлежног старешине, може тражити вештачење у вези са остваривањем свих права корисника права из обавезног здравственог осигурања, укључујући и вештачење о здравственом стању корисника права.

Вештачење у случају из става 1. овог члана врши: нижа војнолекарска комисија - ако је оцену дао изабрани лекар; виша војнолекарска комисија - ако је оцену дала нижа војнолекарска комисија и Главна војнолекарска комисија - ако је оцену дала виша војнолекарска комисија.

Вештачење се може захтевати у року од једне године од дана остваривања права из здравственог осигурања о којем је одлучивао одговарајући стручно-медицински орган у поступку.

Члан 159.

На основу спроведеног поступка вештачења у вези са остваривањем одређених права из здравственог осигурања, Фонд може оспорити право на коришћење тих права, односно може тражити накнаду штете од стране корисника права или другог одговорног лица, у складу са поступком накнаде штете који је прописан овим законом.

7. Заштита права осигураних лица

Члан 160.

О правима из војног здравственог осигурања одлучује Фонд, на основу достављених доказа, без доношења решења, осим када је доношење решења утврђено овим законом, односно општим актом Фонда, или када доношење решења захтева корисник права, односно послодавац.

У поступку остваривања права утврђених овим законом примењују се одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, ако овим законом није друкчије одређено.

Члан 161.

Корисник права који сматра да је о његовом праву из војног здравственог осигурања донета одлука у супротности са овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона, има право да покрене поступак заштите права пред надлежним органом.

Заштиту права може тражити и надлежни старешина, у складу са овим законом.

О правима из војног здравственог осигурања утврђеним овим законом у првом степену решава директор Фонда, а у другом степену - комисија Фонда коју именује Управни одбор.

О праву на коришћење здравствене заштите у иностранству и о упућивању на лечење у иностранство у првом степену решава директор Фонда.

Директор Фонда може своја овлашћења да пренесе на руководиоце организационих јединица Фонда.

Члан 162.

Против коначног акта Фонда, којим је одлучено о праву из војног здравственог осигурања, може се покренути управни спор.

8. Накнада штете

Члан 163.

Корисник права, коме је из средстава војног здравственог осигурања извршена исплата накнаде на коју није имао право, дужан је да Фонду врати примљени износ:

- 1) ако је исплата извршена на основу нетачних података за које је знао или је морао знати да су нетачни, или је на други противправан начин остварио право на накнаду на коју није имао право, или је остварио накнаду у већем обиму од припадајуће;
- 2) ако је остварио неко примање услед тога што није пријавио настале промене које утичу на губитак или обим неког права, а знао је или је морао знати за те промене;
- 3) ако је примио новчане исплате у износу већем од онога који му је одређен решењем.

Рокови застарелости потраживања из става 1. тач. 1) до 3) овог члана почињу тећи од дана када је у управном поступку постало коначно решење којим је утврђено да исплаћено примање не припада или припада у мањем обиму, односно од дана када је извршена последња неправилна исплата.

Члан 164.

Фонд има право да захтева накнаду штете од лица које је намерно или крајњом непажњом проузроковало болест, повреду или смрт осигураног лица.

9. Финансирање

Члан 165.

Средства за остваривање здравствене заштите и других права из војног здравственог осигурања по овом закону обезбеђују се из доприноса за обавезно здравствено осигурање војних осигураника, као и из других прихода у складу са законом.

Допринос за обавезно здравствено осигурање војних осигураника - професионалних припадника Војске Србије и државних службеника и намештеника на служби у Министарству одбране обрачунава се по стопи на основицу која служи за обрачунавање доприноса за запослена лица у Републици Србији а за здравствено осигурање корисника војне пензије допринос се обрачунава по стопи на нето пензије.

V. ОРГАНИЗАЦИЈА ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА

Члан 166.

Обезбеђивање и спровођење обавезног здравственог осигурања војних осигураника обавља Фонд са седиштем у Београду.

Члан 167.

Фонд је правно лице са статусом организације за обавезно социјално осигурање у којем се остварују права из обавезног здравственог осигурања војних осигураника и обезбеђују средства за здравствено осигурање и материјално обезбеђење корисника права у складу са законом којим се уређује здравствено осигурање војних осигураника.

Фонд је носилац права, обавеза и одговорности у правном промету у односу на средства за финансирање здравственог осигурања и материјалног обезбеђења којима располаже.

Фонд се уписује у судски регистар.

Члан 168.

Рад органа Фонда је јаван.

Општа акта Фонда објављују се у „Службеном војном листу” на начин на који се објављују прописи из области одбране.

1. Делокруг Фонда

Члан 169.

Фонд обезбеђује остваривање права и обавеза из здравственог осигурања војних осигураника и осигураних лица и остваривање права на материјално обезбеђење корисника права прописаних законом и општим актима Фонда.

Поред послова из става 1. овог члана, Фонд обавља и следеће послове:

- 1) обезбеђује наменско и економично коришћење средстава здравственог осигурања и материјалног обезбеђења;
- 2) организује и обезбеђује ефикасно и рационално обављање послова спровођења здравственог осигурања и материјалног обезбеђења и законито остваривање права;
- 3) врши статистичка и друга истраживања у области здравственог осигурања војних осигураника;
- 4) устројава и организује матичну евиденцију и врши контролу пријаве и одјаве на здравствено осигурање, оверава и поништава здравствену књижицу и картицу здравственог осигурања;
- 5) обавља послове у вези са накнадом штете причињене Фонду по основу злоупотреба у вези са коришћењем права из здравственог осигурања и материјалног обезбеђења;
- 6) закључује уговоре са цивилним здравственим установама и предузећима која пружају здравствене услуге и издају лекове и помагала, у складу са законом и обезбеђује средства за спровођење здравствене заштите на основу тих уговора;
- 7) води евиденцију и прати наплату доприноса и других прихода Фонда;
- 8) обавља послове у вези са управљањем и располагањем покретном и непокретном имовином Фонда;
- 9) пружа стручну помоћ осигураницима и корисницима права из здравственог осигурања и материјалног обезбеђења;
- 10) обезбеђује информисање војних осигураника у вези са остваривањем права из здравственог осигурања и материјалног обезбеђења;
- 11) остварује стручну, пословну и другу сарадњу и закључује уговоре и друге правне послове са домаћим правним и физичким лицима;
- 12) обезбеђује финансијске и друге услове за остваривање права на коришћење здравствене заштите у иностранству, односно на упућивање војних осигураника на лечење у иностранство;
- 13) обавља и друге послове утврђене законом, статутом и другим актима Фонда.

Члан 170.

Ради спровођења и унапређења здравственог осигурања, Фонд остварује сарадњу са надлежним министарствима и правним и физичким лицима.

Члан 171.

Министарство одбране даје претходну сагласност на опште акте које доносе органи Фонда, изузев општих аката на које сагласност даје Влада.

2. Организација Фонда

Члан 172.

Фондом управљају органи Фонда под условима прописаним законом.

Органи Фонда су: Управни одбор, Надзорни одбор и директор.

Стручне, административне и финансијске послове у вези са радом и пословањем Фонда и спровођењем здравственог осигурања врше професионални припадници Војске.

У погледу права, обавеза и одговорности запослених у Фонду примењују се прописи којима се уређује Војска Србије.

Министар одбране може одредити да одређене стручне послове из области социјалног осигурања војних осигураника обављају јединице и установе Војске Србије.

Управни одбор

Члан 173.

Управни одбор:

- 1) доноси статут, пословник о раду и друге опште акте, у складу са законом;
- 2) утврђује индикације за протезе, ортопедска и друга помагала и санитарска средства, рокове трајања тих средстава и помагала и услове за израду, односно набавку тих средстава и помагала, као и индикације за коришћење медицинске рехабилитације;
- 3) утврђује начин остваривања права чланова породице војног осигураника на посмртну помоћ;
- 4) одлучује о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисника права;
- 5) доноси план и програм рада Фонда, финансијски план, план набавки и завршни рачун Фонда, уз претходну сагласност Министарства одбране;
- 6) одлучује о отписивању потраживања Фонда насталих услед штете причињене средствима Фонда;
- 7) одлучује о пословању и другим питањима од значаја за рад Фонда;
- 8) подноси извештај о пословању Фонда Министарству одбране и Влади;
- 9) обавља и друге послове, у складу са статутом Фонда.

Статутом Фонда ближе се уређују: унутрашња организација и начин рада Фонда, јавност рада органа Фонда, финансирање, заступање и представљање Фонд и друга питања значајна за рад органа и пословање Фонда.

Влада, на предлог министра одбране, даје сагласност на статут Фонда.

Члан 174.

Управни одбор има седам чланова, укључујући председника и заменика председника.

Председника, заменика председника и чланове Управног одбора именује Влада на четири године, на предлог министра одбране.

Начин рада, овлашћења и одговорности чланова Управног одбора, као и друга питања од значаја за његов рад уређују се статутом Фонда и пословником о раду Управног одбора.

Надзорни одбор

Члан 175.

Надзорни одбор:

- 1) врши надзор над финансијским пословањем Фонда;
- 2) врши увид у спровођење законских обавеза Фонда;
- 3) врши увид у спровођење одлука Управног одбора;
- 4) обавља и друге послове у складу са Статутом Фонда.

Надзорни одбор најмање једном годишње подноси извештај о раду Фонда Министарству одбране и Влади.

Органи и запослени у Фонду дужни су да члановима Надзорног одбора ставе на увид документацију и податке и да пруже обавештења од значаја за вршење надзора.

Члан 176.

Надзорни одбор има три члана, укључујући председника и заменика председника.

Председника, заменика председника и члана Надзорног одбора именује Влада на четири године, на предлог министра одбране.

Начин рада, овлашћења и одговорности чланова Надзорног одбора, као и друга питања од значаја за његов рад уређују се статутом Фонда и пословником о раду Надзорног одбора.

Члан 177.

Влада, на предлог министра одбране, може да разреши председника и заменика председника Управног одбора и Надзорног одбора, као и Управни одбор и Надзорни одбор у целини и пре истека времена на које су именовани, када утврди да своја права и дужности не обављају у складу са овим законом и статутом Фонда.

Председник, заменик председника и чланови Управног одбора и Надзорног одбора могу поднети оставку и пре истека времена на које су именовани.

У случају оставке или разрешења појединог члана Управног одбора или Надзорног одбора, нови члан именује се до истека мандата том сазиву Управног, односно Надзорног одбора.

Директор

Члан 178.

Директор:

- 1) представља и заступа Фонд;
- 2) организује рад и пословање Фонда;
- 3) стара се о законитости рада Фонда и одговара за законитост рада;
- 4) стара се о припреми општих аката и других материјала о којима одлучује Управни одбор;
- 5) организује извршавање одлука и закључака које доноси Управни одбор и Надзорни одбор;
- 6) предлаже Управном одбору план и програм рада Фонда, финансијски план, план набавки и завршни рачун Фонда;
- 7) решава о правима у првом степену из здравственог осигурања и правима корисника пензије на материјално обезбеђење када је посебним прописима одређено да о тим правима решава Фонд;
- 8) одлучује о правима из радног односа запослених;
- 9) врши и друге послове утврђене законом и статутом Фонда.

Члан 179.

Директора и заменика директора именује министар одбране на четири године.

Лица из става 1. овог члана мора да имају стечено високо образовање на студијама другог степена (дипломске академске студије - мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно VII 2.

Члан 180.

Чланови органа Фонда по истеку мандата настављају да обављају текуће и неодложне послове, у складу са законом и статутом Фонда, до дана именованја нових чланова у органе Фонда.

3. Начин пословања Фонда

Члан 181.

У Фонду се обезбеђује економично, рационално и ефикасно коришћење средстава за намене утврђене овим законом.

Финансијско пословање

Члан 182.

Приход Фонда чине средства остварена:

- 1) од доприноса за здравствено осигурање војних осигураника;
- 2) из буџета;
- 3) из прихода остварених издавањем и откупом станова Фонда и по основу улагања средстава Фонда;
- 4) по основу накнаде штете;
- 5) из других прихода Фонда у складу са законом.

Члан 183.

Средства Фонда користе се за:

- 1) остваривање права из војног здравственог осигурања;
- 2) рад органа Фонда и комисија Фонда;
- 3) изградњу и одржавање објеката војних здравствених установа;
- 4) унапређења система здравствене заштите и опремање војноздравствених установа медицинском опремом;
- 5) материјално обезбеђење војних осигураника-корисника пензије (стамбено збрињавање, накнаду дела трошкова за становање и др);
- 6) друге обавезе одређене овим законом, статутом и другим прописима из области здравственог осигурања и за остваривање других права, у складу са законом.

Члан 184.

Финансијско пословање Фонда обухвата:

- 1) израду финансијског плана прихода и расхода;
- 2) остваривање прихода и извршење расхода;
- 3) вођење пословних књига;
- 4) састављање завршног рачуна и биланса.

Припреме, достављање и усвајање финансијског плана и завршног рачуна Фонда обавља се у складу са законом којим се уређује буџетски систем Републике Србије.

4. Надзор над радом Фонда

Члан 185.

Министарство одбране врши надзор над радом Фонда.

Министарство одбране у вршењу надзора на радом Фонда овлашћено је да:

- 1) захтева извештаје и податке о раду;
- 2) утврди стање извршавања послова, упозори на уочене неправилности и одреди мере и рок за њихово отклањање;
- 3) издаје инструкције;
- 4) наложи предузимање послова које сматра потребним;
- 5) покрене поступак за утврђивање одговорности.

Извештај о раду садржи приказ извршавања послова, предузете мере, њихово дејство, као и друге податке.

Део четврти

НАДЗОР НАД СПРОВОЂЕЊЕМ ЗАКОНА, КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ И ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

I. Надзор

Члан 186.

Надзор над спровођењем овог закона врши Министарство одбране.

II КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 187.

Одредбе закона којим је уређена област здравствене заштите у Републици Србији, а којима су прописани прекршаји и кажњавање за прекршаје, у целости се примењују и на здравствену заштиту у смислу овог закона.

Члан 188.

Новчаном казном од 300.000 до 1.000.000 динара казниће се за прекршај здравствена установа или друго правно лице са којим је Фонд закључио уговор о пружању здравствене заштите из средстава здравственог осигурања војних осигураника, ако:

- 1) кориснику права не обезбеди здравствену заштиту која је право из обавезног здравственог осигурања или ако осигураном лицу обезбеди ту здравствену заштиту у мањем садржају и обиму (члан 111);
- 2) кориснику права наплати друкчији износ партиципације од износа прописаних овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона (члан 112);
- 3) кориснику права не изда рачун о наплаћеној партиципацији на прописаном обрасцу (члан 112 став 3);
- 4) кориснику права коме се здравствена заштита обезбеђује у пуном износу из средстава обавезног здравственог осигурања војних осигураника наплати партиципацију.

Новчаном казном од 40.000 до 50.000 динара за прекршај из става 1. овог члана казниће се и одговорно лице у правном лицу.

Ако се извршењем прекршаја из става 1. овог члана нанесе материјална штета кориснику права или Фонду, здравственој установи може се изрећи заштитна мера -забране вршења делатности, у складу са законом.

Члан 189.

Новчаном казном од 40.000 до 50.000 динара казниће се за прекршај одговорно лице у правном лицу, ако:

- 1) не достави Фонду све податке у вези са пријавом на обавезно здравствено осигурање, променом у обавезном здравственом осигурању или одјавом са обавезног здравственог осигурања за своје запослене ради утврђивања својства осигураника, односно податке о престанку или промени у својству осигураника, односно ако те податке не достави у року од осам дана од дана када су се за то стекли услови (члан 141);
- 2) у матичну евиденцију унесе нетачне податке, односно податке на начин који је у супротности са овим законом (члан 141);
- 3) не поднесе пријаву података који се уносе у матичну евиденцију или ако ту пријаву поднесе после истека рока из члана 138. став 5. овог закона.

Члан 190.

Новчаном казном од 300.000 до 1.000.000 динара казниће се за прекршај Фонд, ако:

- 1) податке који се воде у матичној евиденцији, а који се односе на коришћење права из здравственог осигурања за кориснике права не води одвојено од других података из матичне евиденције, или ако те податке уноси и њима руководи за то неовлашћено службено лице (члан 143);
- 2) кориснику права на његов захтев не изда уверење о подацима који се уносе у матичну евиденцију;
- 3) износи и објављује у јавност податке који се воде у матичној евиденцији, а који се односе на коришћење права из обавезног здравственог осигурања за појединачно осигурано лице и који представљају личне податке о осигураном лицу (члан 143).

Новчаном казном од 40.000 до 50.000 динара казниће се за прекршај из става 1. овог члана и одговорно лице у Фонду.

III ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 191.

Прописи за спровођење овог закона донеће се у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона, ако овим законом није друкчије одређено.

До доношења прописа из става 1. овог члана примењиваће се прописи који су важили до дана ступања на снагу овог закона, у делу у којем нису у супротности са овим законом.

Члан 192.

Војна здравствена служба ускладиће организацију и функционисање са одредбама овог закона у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 193.

Даном ступања на снагу овог закона Фонд наставља са радом са правима и обавезама утврђеним овим законом.

Фонд је дужан да усклади своју организацију и рад са одредбама овог закона у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 194.

Влада ће именовати Управни одбор и Надзорни одбор Фонда у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Министар одбране именоватиће директора и заменика директора Фонда у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 195.

Управни одбор Фонда донеће статут и пословник о раду Управног одбора у року од 60 дана од дана именовања чланова Управног одбора.

Члан 196.

Корисници права који на дан ступања на снагу овог закона користе права из војног здравственог осигурања стечена по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона од тог дана користе та права по одредбама овог закона.

Члан 197.

Жалбе поднете против решења донетих до ступања на снагу овог закона решаваће се према прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона.

Члан 198.

Фонд за социјално осигурање војних осигураника организоваће и устројити послове матичне евиденције у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 199.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи поглавље XV - Здравствено осигурање (чл. 211. до 239) као и чл. 273. и 278. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 43/94, 28/96, 22/99, 44/99, 74/99, 3/02, 37/02 и "Службени лист СЦГ", бр. 7/05, 44/05), Уредба о надлежности, делокругу, организацији и начину пословања Фонда за социјално осигурање војних осигураника ("Службени гласник РС", бр. 102/11, 37/12 и 107/12) и Уредба о начину остваривања права из здравственог осигурања војних осигураника и чланова њихових породица ("Службени лист СРЈ", број 36/94).

Члан 200.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", осим одредбе члана 172. став 3. овог закона која ће се примењивати почев од 1. јануара 2014. године.